

DIDACTICA

Periodic cu apariție lunară

*Articole, metode și tehnici noi de lucru la clasă,
proiecte educaționale, parteneriate, studii*

Nr. 25/2011

Redactor și coordonator:

Profesor învățământ primar, Sorina Ghiurcă, Școala cu Clasele I-VIII Lespezi, județul Bacău

Periodic avizat de:

Inspectoratul Școlar al Județului- Bacău, cu Nr.7400/01.06.2009

Universitatea „Petre Andrei”- Bacău, Departamentul Pentru Pregătirea Personalului Didactic, cu Nr. 460/01.06.2009

Casa Corpului Didactic „Grigore Tabacaru ”- Bacău, cu Nr. 2338 /01.06.2009

Stimați colegi colaboratori:

Această revistă are o **finanțare proprie și este fără profit**. Pentru cei care doresc să continue colaborarea am rugămintea ca materialele trimise spre a fi publicate să fie cât mai originale (din activitatea de la catedră , din experiența voastră) . Materialul se trimite on-line până la 15 ale lunii.

Vă rog să țineți cont de următoarele cerințe pentru tehnoredactare:

Lucrarea de 1-2 pagini se trimite pe adresa de e-mail ghiurca_sorina67@yahoo.com;

Tenoredactarea se face în Times New Roman, cu fontul 12, la un rând, marginile egale de 20 mm, titlul se va scrie cu 14, boldat iar sub titlu, la un rând, va fi trecut numele autorului materialului, școala, localitatea, județul (fără a fi prescurtate);

La finalul materialului veți scrie adresa unde veți primi revista;

Articolul poate avea și bibliografie, iar proiectele educaționale, parteneriatele, etc. pot fi însoțite de 1, 2 fotografii pertinente.

RESPONSABILITATEA PENTRU ORIGINALITATEA MATERIALELOR APARTINE AUTORILOR

Revista „Didactica” apare sub egida Editurii „Docucenter” Bacău

Tel./fax: 0234 570889,

e-mail: docucenter@docucenter.ro, www.docucenter.ro

Modalități de prevenire și înlăturare a insuccesului școlar în cazul elevilor de etnie rromă **- studiu -**

Institutor, Hantea Anela
Școala cu Clasele I-VIII Filiași, județul Dolj

Formarea omului este o sarcină complexă și de înaltă răspundere, care trebuie realizată fără rebuturi sau pierderi de valori umane. Îndeplinirea acestei nobile misiuni, cu dezideratul său major de a ameliora progresiv capacitatea adaptativă a omului la cerințele sociale, revine în principal școlii, prin cadrele didactice.

Formarea capacității de adaptare la diverse situații de viață este condiționată, într-o mare măsură, de găsirea modalităților optime de instruire și învățare. Dezvoltarea psihică a elevilor poartă amprenta conținutului concret al învățământului și al modului de realizare a acestuia.

Reușita sau nereușita școlară este tocmai rezultatul acestei adaptări ori inadaptări la viața școlară.

Rolul școlii este acela de a remedia dificultățile școlare și de a preveni insuccesul școlar, favorizând reușita.

Întrucât, insuccesul este cauza unui buchet de factori negativi, atât de natură internă și externă, primul pas în prevenirea și înlăturarea lui este buna cunoaștere de către cadrul didactic a elevului, din punct de vedere psihopedagogic.

În cazul a cca 50% dintre elevii de etnie rromă, situația este specială în principal prin apartenența la un mediu familial cu caracter nociv asupra școlarității copilului. Rolul școlii este cu atât mai important cu cât constituie singurul mediu educațional complet și favorabil devenirii personalității copilului rrom.

Copilul rrom vine în clasa I fără a fi frecventat, de cele mai multe ori, grădinița, fără a cunoaște bine sau deloc limba română, ceea ce creează probleme adaptative încă din faza incipientă.

Efortul învățătorului de a-l învăța limba română, în care se desfășoară toate lecțiile, va cunoaște piedici din cauza faptului că nu în toate familiile rrome se va putea realiza exersarea limbii române, membrii acesteia comunicând între ei numai în limba maternă (limba rromani).

O problemă importantă este, de asemenea, reticența familiei rrome față de educația școlară. Nu toți părinții rromi își îndeamnă copiii să meargă la școală, să-și facă temele, etc. Și chiar dacă ar proceda astfel, ar interveni o altă dificultate, anume incapacitatea de a-i ajuta la lecții, părinții fiind, adesea, analfabeți. Sărăcia, mediul de viață sub limita subzistenței (în unele cazuri) concretizate în lipsa hranei, îmbrăcămintei, a utilităților, a mijloacelor financiare pot influența negativ evoluția școlară a copilului rrom.

Învățătorul va trebui să cunoască foarte bine elevul rrom, pentru a putea proceda la valorificarea aspectelor interne și externe pozitive, în încercarea concertată de a minimaliza și chiar înlătura rolul factorilor negativi.

Lucrul cu copiii rromi este dificil, dar nu imposibil. Trebuie numai găsite acele modalități optime de interacțiune la diferite niveluri educaționale: învățător – elev, elev – elev, învățător – părinți, etc.

CONCLUZII

Copilul rrom este un copil ca oricare altul, cu emoții, sentimente, dorințe, trebuințe, drepturi. Drepturile sale sunt drepturile copilului de oriunde, de orice rasă, religie, etc. Faptul că el este diferit prin apartenența la etnia rromă nu constituie motivul unei discriminări. Așa cum reiese din titlu, printre drepturile copilului rrom, despre care vorbeam mai înainte, se numără dreptul la educație. Aceasta se poate realiza făcând apel la dimensiunea interculturală a învățământului românesc.

Problematica în cauză – a insuccesului – nu se poate dezbate fără corelativul său, succesul.

Ambele se bazează pe cunoașterea cât mai bună a elevului rrom, a familiei sale, a mediului în care își desfășoară existența.

Astfel, am găsit ca fiind utilă fișa individuală a elevului rrom. Deși are la bază fișa clasică psiho-pedagogică, aceasta acordă o mai mare atenție problemelor stricte cu care se confruntă elevii rromi, din ceea ce cunoșteam eu de la catedră.

De asemenea, chestionarele pentru elevii rromi, părinții rromi și cadrele didactice care lucrează cu elevi rromi constituie surse de identificare a cauzelor nereușitei școlare și a soluțiilor pentru depășirea acestei probleme.

Am speranța că lucrarea mea poate fi un sprijin pentru colegii mei învățători și profesori, care studiază problematica insuccesului școlar în cazul elevilor de etnie rromă.

PROPUNERI ȘI SUGESTII

După cum arată experiența mea cu acest tip de elevi, precum și din studiile efectuate, cred că se impune cu necesitate luarea unor măsuri la nivel național, în sensul elaborării unui curriculum special pentru elevii rromi. Astfel, în clasa I, elevii ar fi bine să frecventeze cursuri intensive de limbă română, predate de un cadru rrom, care să asigure transferul lingvistic la nivelul celor două limbi.

O altă soluție ar fi existența în astfel de școli (cu populație majoritar rromă) a unui consilier, care să acționeze la nivelul familiei și al relației acesteia cu școala.

Ajutoarele materiale (burse, rechizite școlare) pot ajuta la înlăturarea situațiilor de eșec școlar.

De asemenea, elaborarea curriculum-ului special să se realizeze cu sprijinul efectiv al cadrelor didactice care lucrează zilnic cu astfel de elevi, evitându-se astfel redundanța.

BIBLIOGRAFIE

Cucoș, C-tin – „Educația – Dimensiuni culturale și interculturale”, Polirom, Iași, 2000.

Iaurum, Gabriela – „Intervenții de remediere a dificultăților de scris – citit”, Ed. Corint, București, 2000

Iucu, Romiță B. – „Managementul și gestiunea clase de elevi”, polirom, Iași, 2000.

Merfea, M. – „Țigani. Integrarea socială a rromilor”, Bârsa, Brașov, 1991

Tîrcă, Aurelia; Grigore, Delia; (colab.) – „Îmbunătățirea educației pentru copiii rromi” – Focus România, Centrul Educația 2000+, 2000

Strategie pedagogica de lucru cu elevi ce manifesta comportamente de risc, tulburari de comportament, devianta scolara -Proiect educational-

**Profesor Psiholog, Blejan Maria Liliana
Liceul de Arte Plastice “Hans Mattis Deutsch” Brașov**

Argument: Sub aspectul integrării școlare, un procent mare de elevi prezintă dificultăți de învățare, precum și comportament problematic în cadrul școlii (încălcarea normelor școlare, plecatur de la ore, deranjarea orelor, șantaj etc), ceea ce conduce la incapacitatea lor de a se adapta cerințelor școlare. Tocmai de aceea, intervenția preventivă este vitală pentru integrarea școlară, familială și chiar socială a acestor copii. Adolescenții vor cu orice preț să iasă în evidență, să atragă atenția părinților, profesorilor dar mai ales să aibă o imagine pozitivă în grupul lor de prieteni. Grupul de prieteni dar și problemele familiale îl transformă pe adolescent în „ținta” perfectă în adoptarea unor atitudini riscante. Principii care stau la baza strategiei: **Obiectivitate** din partea personalului didactic. **Nediscriminare** – toți elevii vor fi tratați în mod egal, indiferent

de sex, etnie, situație familială etc. **Disponibilitatea** personalului didactic la implicare în rezolvarea situațiilor problematice. **Respectul reciproc. Respectarea regulilor** de către ambele părți – profesori și elevi.

REGULI RESPECTATE DE CĂTRE PROFESOR:

1. Profesorul nu amenință elevul (dat afară/ scăderea notei la purtare/etc.)
2. Profesorul va nota orice încălcare a regulilor de către elevi, într-un caiet al clasei. În caz contrar, se va considera că nu au fost probleme.
3. Profesorul va fi punctual la ore.
4. Profesorul va fi obiectiv în notare și va explica elevului nota primită în urma evaluării.

REGULI RESPECTATE DE CĂTRE ELEVII:

1. Elevul va absenta doar dacă va avea motive bine întemeiate.
2. Elevul va fi punctual la ore.
3. Elevul nu va răspunde neîntrebat la ore.

Scop: Prevenirea și reducerea comportamentelor de risc , a tulburărilor de comportament și a devianței școlare la elevii clasei.

Obiective:

Formarea unui comportament social dezirabil la elevii aflați în situație de risc școlar; Îmbunătățirea frecvenței școlare a acestor elevi; Îmbunătățirea calității personalului didactic și a atitudinii acestuia față de elevi; Creșterea gradului de implicare și responsabilizare a părinților prin participarea continuă la activitățile destinate lor; Implicarea profesorilor clasei și asumarea de către aceștia a rolului de parteneri la rezolvarea problemelor clasei.

Beneficiari: Elevii clasei X, aflați în situație de risc școlar.

Durata: semestrul I , an școlar 2010-2011

ACTIVITĂȚILE PROIECTULUI

1. Prezentarea proiectului personalului didactic și elevilor clasei .
2. Program de consiliere individuală a elevilor (evidența orelor de consiliere pe zile și intervale orare; graficele de prezență a beneficiarilor la activități)
3. Program de consiliere de grup a elevilor -activități de grup care vizează dezvoltarea personală prin discuții pe diverse teme(ex: Cine sunt eu?, Familia mea, Cine sunt prietenii mei?, Școala pe care o visez, Ce mă face fericit?, Viața mea peste 10 ani, etc) activități de grup care vizează reducerea agresivității, dezvoltarea comportamentelor dezirabile, reducerii absenteismului.
4. Program de consiliere individuală a părinților (evidența orelor de consiliere pe zile și intervale orare; graficele de prezență a beneficiarilor la activități)
5. Program de consiliere de grup a părinților (evidența orelor de consiliere pe zile și intervale orare; graficele de prezență a beneficiarilor la activități)
6. Program de atribuire de roluri elevilor (în cadrul orelor de consiliere de grup efectuate de către psiholog, la alte clase din școală, vor fi implicați 1-2 elevi din clasa X. Ei vor avea de prezentat colegilor segmente din proiectul de lecție, asumându-și rolul de „consilier”.)
7. Program de activități extrașcolare :
 - a. „ Luna Verde” – acțiuni de ecologizare desfășurate în apropierea școlii.
 - b. „ Să fim mai buni” – acțiuni caritabile pentru colegi mai puțin favorizați de viață.
8. Seminar „Un sfârșit e un nou început!” (descrierea activităților desfășurate în cadrul proiectului și rezultatele obținute. Vor fi vizionate imagini și secvențe din timpul desfășurării activităților.)

Responsabili ai activităților desfășurate: psihologul școlar, profesorul diriginte

Resurse: fișe de lucru, consumabile, videoproiector, calculator

Rezultate așteptate: deschidere și implicare în realizarea proiectului; dezvoltarea stimei de sine, dezvoltarea abilităților pentru rezolvarea de probleme, identificarea punctelor tari și slabe, cogniție optimistă, comunicare asertivă, etc.; grad înalt de participare a elevilor; dezvoltarea de

abilitați care să le permită gestionarea corectă a propriului comportament; responsabilizarea și implicarea părinților în viața școlară a elevilor; îmbunătățirea climatului socio-afectiv și educativ din familie, prin oferirea unor informații și modele de acțiune în rezolvarea diferitelor probleme care intervin în creșterea copiilor lor; prin atribuirea de roluri se așteaptă responsabilizarea elevilor dar și o mai bună empatizare cu situația în care este pus profesorul.

Bibliografie:

1. Minulescu Mihaela, *Relația psihologică cu copilul tău*, Editura Psyche București, 2006
2. Dr.Puline Moran de Jouffrey, *Psihologia copilului*, Editura Teora, București , 2005

Studiu de caz- stresul la cadrele didactice din învățământul primar

Învățătoare, Zatic Maria Minodora
Școala cu cls. I-VIII Ferdinand, Constanța

INTRODUCERE

Stresul, numit și boala secolului, este una dintre cele mai mari disfuncționalități care apare pe parcursul activităților de zi cu zi; pentru că oamenii au rareori posibilitatea de a influența evenimentele stresante, tot ceea ce pot face este să-și însușească niște strategii adaptive care să-i facă mai rezistenți la agresiunile psihice și mai eficienți în activitatea profesională.

Stresul ca proces de mobilizare și apărare a organismului în fața unor situații neașteptate, se concretizează în reacții extrem de diferite de la un individ la altul și de la o situație la alta. Răspunsurile sunt deci individuale și nu neapărat negative. Există persoane pentru care stresul este „sarea și piperul vieții”, factor puternic, energizant. Aceste persoane dispun nativ sau și-au dezvoltat prin antrenament rezistența la stres. În condițiile de normalitate, oamenii trebuie să-și găsească echilibrul și răspunsuri noi față de situații noi. Stresul nu este neapărat un efect negativ și, de aceea, poate constitui o greșală concentrarea doar asupra efectelor sale patologice. Un nivel moderat de stres poate fi chiar un important factor motivațional sau poate fi un instrument în dobândirea unei adaptări dinamice de situații noi.

Însă stresul prea mare și pe termen lung la locul de muncă duce la disconfort sau disfuncționalități la nivel fizic și/sau social. Majoritatea oamenilor care nu lucrează în domeniul educației consideră că munca cadrelor didactice din învățământul primar este ușoară și relaxantă.

Expertul în medicina muncii, Andreas Weber, a descoperit însă faptul că mai mult de jumătate din personalul pedagogic care se pensionează înainte de vreme se plânge de suferințe psihice și psihosomatice.

În cercetarea de față am dorit să determinăm factorii de stres care acționează asupra cadrelor didactice. Având în vedere implicațiile muncii la catedră am considerat că determinând factorii de stres cu importanță pentru majoritatea învățătorilor și elaborând o strategie de reducere/eliminare a lor, putem optimiza activitatea dar și confortul psihic al acestora.

Pentru determinarea factorilor de stres am utilizat metoda chestionarului.

Scopul cercetării

În această cercetare am pornit de la ipoteza că munca cadrelor didactice din învățământul primar este ușoară și relaxantă, după cum cred majoritatea oamenilor care nu lucrează în acest domeniu.

Obiectivele cercetării

1. Identificarea factorilor de stres la profesorii din învățământul primar

2. Stabilirea măsurilor ce se pot lua pentru diminuarea/eliminarea stresului

Stabilirea eșantionului

Eșantionul de cercetare a fost alcătuit din 30 de învățători de la școli din mediul rural și urban din județul Constanța.

Prelucrarea și interpretarea datelor

La întrebarea „*Ce v-a determinat să lucrați în învățământ?*” 22 de subiecți au răspuns că numai plăcerea de a lucra cu copiii, 5 au adăugat plăcerii de a lucra cu copiii și vacanțele, iar 3: salariul mic, dar sigur.

La întrebarea „*Ce anume vă nemulțumește la situația învățământului preuniversitar românesc?*” se observă o discreanță între răspunsurile cadrelor didactice din mediul rural și cel urban. Astfel cele din mediul rural, care fac naveta, consideră că le nemulțumește nedecontarea transportului și nesiguranța locului de muncă, iar cele din mediul urban au ca nemulțumiri salariile mici și goana după adevăruri, puncte. Toate cele 30 de cadre didactice chestionate consideră că au loc prea multe schimbări în învățământul preuniversitar românesc.

La întrebarea „*Considerați nemulțumirile de la punctul anterior ca fiind factori de stres pentru dumneavoastră?*” toți subiecții au răspuns că DA, dar 8 dintre ei au spus că îi stresează într-o mai mică măsură.

La întrebarea „*Care sunt efectele stresului de la locul de muncă?*” 7 au răspuns durerile de cap și insomnia, 9 dureri de stomac și nervozitate, 14 neliniște și îngrijorare.

La întrebarea „*Ce măsuri credeți că ar trebui să ia conducerea pentru reducerea stresului la locul de muncă?*” răspunsurile au fost: descongestionarea situațiilor stresante, întâlniri pentru motivare și relaxare, să manifeste înțelegere față de problemele personale ale angajaților.

La întrebarea „*Ce măsuri personale credeți că ar trebui să luați dumneavoastră pentru diminuarea/eliminarea stresului la locul de muncă?*” subiecții au răspuns că ar trebui să fie mai nepăsători, să se implice mai puțin.

Concluzii:

În urma prelucrării datelor am ajuns la concluzia că meseria de profesor este una stresantă, multe studii demonstrând gradul mare de pericolozitate pentru sănătate.

Variabile identificate ca surse de stres:

- Cerințele activității didactice
- Elevii și părinții acestora, ➤ Colegii de catedră, ➤ Conducerea școlii, ➤ Situația financiară
- Probleme personale

Așadar, ținând cont de rezultatele cercetării, soluția pe care am propus-o reprezintă o combinație a managementului stresului cu schimbarea organizațională. Directorii ar trebui să-și dorească să diminueze cât mai mult stresul din școli și acest lucru să fie o preocupare permanentă pentru ei.

Studiu privind aspectele etice ale unei cercetări pedagogice

**Profesor învățământ primar, Mariș Ioana,
Școala Generală Lunca Bradului, județul Mureș**

Între cercetarea pedagogică și practica educațională se stabilește o relație de complementaritate, în sensul că cercetarea pedagogică poate constitui un autentic factor de reglare, autoreglare și optimizare a sistemului de învățământ și un factor de promovare a progresului general în educație.

În discutarea profilului profesorului competent, se vorbește tot mai mult despre *competențele de cercetare și inovare a realității educaționale*, care, mai ales în contextul *reformei educaționale*, sunt tot mai mult solicitate. Modelarea celor două competențe asigură premisele depășirii rutinei, conservatorismului, dogmatismului etc. Este important să ne învingem reticențele legate de punerea

în aplicare a unor strategii, practici, atitudini metodologice, să ne *autoeducăm* în direcția depășirii rezervelor, inhibițiilor, temerilor sau chiar a sentimentelor de frică pe care le avem vizavi de cercetarea pedagogică și față de nou.

Fiind un proces social complex, educația ne oferă un câmp nelimitat de cunoaștere și cercetare științifică. O bună cercetare pedagogică presupune stabilirea unor relații între cercetător, problema cercetată, subiecții cercetați și mediul experimental. Practica cercetării pedagogice poate genera conflicte, pe de o parte, între obligația cercetătorului de a promova libertatea intelectuală și de a contribui la progresul științei și obligația de a fi corect, onest și, pe de altă parte, de a-i trata corect pe subiecții cunoașterii și pe cei spre care este distribuită cunoașterea. Cercetătorii se confruntă cu provocările etice ale cercetării, de aceea, ei trebuie să dețină aptitudini interpersonale de ordin înalt, inteligență interpersonală susținută de valori umane și profesionale, cu rădăcini într-o cultură comună. Cercetarea presupune anumite cunoștințe, cultură generală și de specialitate, calități personale, anumite abilități, capacitatea de a judeca independent, capacitatea de documentare, capacitatea de a găsi soluții alternative, de a pune și rezolva probleme, inițiere metodologică, creativitate, perseverență, interes și curiozitate intelectuală.

Etica „reprezintă știința care studiază acțiunile adecvat, prin prisma unor principii și standarde morale prestabilite, examinând relațiile dintre ființele umane, ea formulează principii despre modul în care ar trebui să ne tratăm unii pe alții.”(M. Bocoș, 2007)

Indiferent de statutul deținut în cercetare (cercetător sau subiect investigat), fiecare are atât drepturi, cât și responsabilități, hotărăște cum va acționa asumându-și responsabilitatea. Atât participanții la cercetare cât și beneficiarii cercetării trebuie tratați etic, întreaga cercetare pedagogică trebuie să se bazeze pe un echilibru etic și deontologic care va permite elaborarea unor judecăți de valoare corecte, reale.

Fiecare etapă a unei cercetări pedagogice are o serie de aspecte etice. Astfel în etapa premergătoare cercetării, cercetătorul, pe lângă dreptul de a-și pune întrebări și de a avansa în cunoaștere, el are și obligația de a rezolva eventualele conflicte etice apărute, de a pregăti temeinic cercetarea inclusiv din punct etic.

În continuare voi încreca să analizez aspectele etice ale cercetării pedagogice: *Eficiența metodelor interactive în dezvoltarea exprimării orale la clasa a III-a*, din lucrarea de licență personală.

Un prim principiu etic important într-o cercetare este acela că *subiecții trebuie să consimtă să facă parte din experiment și să coopereze cu cercetătorul*. Și în cazul meu, nu am început proiectul de cercetare decât după ce am discutat amănunțit cu cele două doamne învățătoare, de la cele două clase vizate. Le-am oferit informații complete cu privire la scopul și obiectivele cercetării, modalitatea de derulare a acesteia, la ceea ce aștept de la fiecare clasă implicată, drepturile, obligațiile și responsabilitățile pe care le au dar și despre posibilele riscuri sau influențe negative ale acesteia. Astfel am obținut *participarea lor voluntară la cercetare* dar și *consimțământul în cunoștință de cauză*.

Consimțământul în cunoștință de cauză implică, după L. Cohen și L. Manion (1998), patru dimensiuni majore: *competența, voluntarismul, informația deplină și comprehensiunea*.

După colectarea datelor, am pus la dispoziția subiecților informații despre mersul investigației, încercând să corectez unele concepții greșite. În etapa cercetării propriu-zise, cercetătorul trebuie să încerce să-și păstreze identitatea, să se reprezinte pe sine, cu fidelitate.

Un alt aspect etic vizat este *urmărirea modificărilor comportamentale la subiecți*, pentru a menține autodeterminarea și a preveni orice alterare a stilului comportamental. Subiecții cercetării, elevii în cazul meu sunt elevi cu calități și defecte, cu idei și sentimente, aspirații și convingeri care trebuie respectate.

Cercetătorul trebuie să *atenueze eventualele efecte secundare ale disconfortului* dar și să prevină unele posibile disconforturi ce pot apărea ca rezultate ale desfășurării cercetării.

Un alt aspect etic al cercetării pedagogice este acela al *griji față de modul de tratare a subiecților*, respectarea acestora, empatizarea cu ei.

Pe tot parcursul cercetării am încercat să *informez corect*, continuu subiecții, prezentând corect orice informație nou apărută, *asigurând posibilitatea de retragere a consensului*, pentru subiecții care, în virtutea unor noi informații, își reevaluează decizia de a participa la cercetare și hotărăsc să se retragă din aceasta.

Aspecte etice și deontologice după desfășurarea cercetării

Responsabilitatea etică a cercetătorului nu ia sfârșit odată cu finalizarea procesului de monitorizarea a subiecților și cu încheierea acțiunii de colectare de date. Chiar dacă este posibil ca el să nu se mai întâlnească niciodată cu subiecții respectivi, trebuie să continue să îi trateze într-o manieră etică.

Astfel, un alt principiu etic, *proclamă dreptul subiecților la intimitate* percepută nu atât ca o manifestare externă (timpul petrecut cu tine sau cu alții, fără a fi deranjat), cât și ca o manifestare internă, respectiv dreptul la gânduri personale. Astfel, între responsabilitățile cercetătorului figurează și *garantarea confidențialității și a anonimității*.

Principiul confidențialității pretinde cercetătorului să nu împărtășească nimănui date despre identitatea personală sau date de natură personală, ale subiecților investigați, fără acordul acestora. Cercetătorul va păstra strict confidențiale orice informații obținute în legătură cu subiecții monitorizați.

Principiul anonimității cere ca identitatea personală a unui subiect să fie păstrată separat de datele personale. Pentru respectarea acestui principiu, practic, cel mai simplu ar fi în investigațiile realizate, să nu se solicite nume sau alte mijloace de identificare (adrese, indicii despre profesii, simboluri) sau să se folosească coduri numerice, care să protejeze identitatea subiecților. Un subiect poate fi considerat anonim dacă nu poate fi identificat din informația primită, indiferent de cât de sensibilă este acea informație.

În cazul meu pot spune că nu am respectat întocmai cele două principii. Cu toate că în cercetare nu am notat numele elevilor, am folosit numele învățătoarelor și al școlilor respective (cu acordul lor).

Un alt aspect etic constă în *recompensarea adecvată a eșantionului de control*, care a fost defavorizat, privat în cazul meu, de utilizarea metodelor interactive la disciplina limba și literatura română. Astfel am prezentat rezultatele cercetării dar și metodele folosite pe tot parcursul cercetării care și-au dovedit eficiența deplină la clasa experimentală.

Analiza corectă și adecvată a datelor implică mai mult decât contribuția la cunoaștere, ea presupune tratarea celorlalți în mod etic. Avem obligația ca, indiferent de scopurile în care rezultatele cercetării noastre pot fi valorificate, să ne asigurăm că ele nu îi vor conduce pe căi greșite pe cei care se vor baza pe ele.

Rezultatele unei cercetări pedagogice trebuie raportate cu claritate, acuratețe și fidelitate să conțină toate informațiile necesare pentru ca cititorii să decodifice și să înțeleagă corect ceea ce s-a scris și ceea ce s-a întâmplat în cercetare. În acest scop trebuie să utilizăm un limbaj accesibil, ușor de citit, decodificat și înțeles de către întregul public căruia i se adresează.

Participarea la cercetare trebuie să se concretizeze într-o experiență de învățare pentru toți cei implicați în această cercetare. Importante sunt discuțiile la care să participe toți cei implicați în proiect, pentru a se pune de comun acord, a se trage concluzii, a se analiza sub toate aspectele reușita sau nereușita cercetării în cauză.

„Orice cercetător are obligația de a împiedica impactul negativ al cercetării sale în știință. Este esențial faptul că fiecare dintre noi are obligația de a promova cunoașterea reală, științifică, indiferent de sursa acestei cunoașteri”, (M. Bocoș, 2007)

Bibliografie:

- Bocoș, M. (2007), *Teoria și practica cercetării pedagogice*, Editura Casa Cărții de

Știință, Cluj-Napoca.

- Drăgan, I., Nicola, I., (1995), *Cercetarea psihopedagogică*, Editura Tipomur, Târgu-Mureș.
- Radu, I., (coord.), (1993), *Metodologie psihologică și analiza datelor*, Editura Sincron, Cluj-Napoca.
- Alecu, E., (2006), *Metodologia cercetării pedagogice*, suport de curs.

Voluntariat și alternative în ecologie

Profesor, Caciuc Adriana,
Coordonator ECO-ȘCOALA „Al. I. Cuza „, Fălticeni, județul Suceava

Anul școlar 2009-2010 a fost din punct de vedere al educației ecologice un an încununat de succese pentru Eco-Școala nr. 1 „Al. I. Cuza”. Steagul verde a fost reconfirmat în cadrul reevaluării care a avut loc pe data de 21 aprilie, iar la Seminarul Național „Parteneriat în educația pentru mediul înconjurător” organizat la București de Centrul Carpato-Danubian de Geoecologie (CCDG) în data de 9 octombrie 2010, școala a primit, pe lângă numeroase alte premii al doilea certificat de Eco-Școală și un premiu de excelență pentru eficiența managementului educațional în unitatea școlară și participarea cu entuziasm la Programul mondial ECO-SCHOOLS, prin realizarea de acțiuni complexe, bine organizate și cu impact în comunitate.

De asemenea, în cadrul "Galei performanței școlare", gală inițiată și organizată de Inspectoratul Școlar al Județului Suceava și Consiliul Județean Suceava în data de 19 decembrie ne-a fost răsplătită performanța obținută în Programul Internațional "Eco- Școala" prin înmânarea unui trofeu. Anul acesta ne-am propus să continuăm temele de educație ecologică demarate în anii anteriori și am decis să ne axăm cu prioritate pe managementul deșeurilor, o problemă mereu actuală. În acest sens, coordonatorul proiectului Eco-Școala, prof. Caciuc Adriana a încheiat un protocol de colaborare cu firma Ecorec Recycling S.R.L. Bacău, reprezentată de manager Anca Faleș, cu scopul de a demara în școală o campanie de reciclare a deșeurilor de baterii, corpuri de iluminat și DEEE. Împreună cu firma de reciclare s-a demarat o acțiune complexă, desfășurată sub formă de concurs „Inocenta ecologie”, premiile pentru elevi fiind asigurate de Ecorec Recycling S.R.L. Bacău și CCR. În cadrul campaniei – concurs desfășurată pe perioada 15 noiembrie - 16 decembrie s-au colectat și predat spre reciclare 4041 baterii portabile, 480 bucăți DEEE, 69 becuri economice și 5 neone, iar elevii au câștigat ca premii - 44 jocuri electronice, 97 agende tip notebook și 260 pixuri.

La sfârșitul campaniei a fost realizat clasamentul școlilor ecologice, iar școala noastră a obținut Locul I, cu cea mai mare cantitate de deșeuri colectată. Premiul a fost reprezentat de o excursie la Iași, pentru 14 elevi din școală (au fost aleși cei care au colectat și predat cea mai mare cantitate de deșeuri).

Excursia, sponsorizată de Ecorec Recycling și C.C.R. a avut ca obiectiv vizitarea Parcului Copou, Teiul lui Eminescu, Grădina Botanică, Piața Unirii, Palatul Culturii, Universități, Biserica Sf. Trei Ierarhi, Mitropolia, etc. Elevii au fost însoțiți de prof. Nisioi Brîndușa și coordonatorul proiectului, prof. Caciuc Adriana

Scopul acțiunii a fost participarea activă a elevilor dar și a părinților în implementarea campaniei de reciclare și conștientizarea elevilor asupra necesității selective a deșeurilor.

colectării

Importanța comunicării în planul dezvoltării relațiilor interpersonale

Invățătoare, Doba-Munteanu Monia
Școala cu clasele I-VIII Luncani

Comunicarea reprezintă elementul fundamental pentru existența oricărei comunități sociale. În relațiile dintre oameni, cuvântul, la care se asociază gestul, mimica și privirea, reprezintă atât o formă de comunicare cât și un mijloc de cunoaștere în plan cognitiv și afectiv-emoțional. A avea relații optime cu ceilalți semeni înseamnă, înainte de toate, să știi să comunici cu ei. Reușita oricărei activități, coeziunea și capacitatea de acțiune ale grupurilor umane se obțin numai printr-o comunicare fluentă, sinceră, fără ambiguități, confuzii sau trunchieri. De aceea, alegerea cu grijă a cuvintelor, a celor mai potrivite expresii, controlul atent al gesturilor, ca și evitarea construcțiilor echivoce reprezintă condiții de bază ale comunicării. A avea și a dezvolta relații interumane armonioase înseamnă să stăpânești tehnica de a comunica. Astăzi, mai mult ca oricând, la nivelul individului, dar și în ceea ce privește colectivitățile în care trăiește, se observă o creștere explozivă a interesului o comunicare eficientă.

În anii '60, odată cu dezvoltarea informaticii, comunicarea se tehnicizează după modelul științelor exacte, fiind concepută ca un proces ce are loc între o sursă (E) și un receptor (R), care are ca scop transmiterea unui mesaj, pe baza unui cod, printr-un anumit canal, referitor la o anumită realitate-referent. Acest model lingvistic al comunicării, elaborat de Roman Jakobson, a fost multă vreme de referință pentru specialiști, pentru a fi ulterior criticat atât pentru generalitatea sa ce nu permite permanent sintagmatizări, cât și pentru eludarea comunicării nonverbale.

Dezbaterile teoretice au ridicat un mare număr de întrebări legate de fenomenul comunicării-fenomen prezent dintotdeauna în experiența umană. Cercetătorul se află în fața unui câmp extrem de larg de posibilități de abordare a fenomenului; comunicarea putând fi abordată din mai multe perspective diferite: lingvistice, psihologice și psihosociale, filozofice, pedagogice, literare.

Printre numeroasele teorii care au contribuit la fundamentarea conceptului de comunicare se cuvin a fi menționate: teoria artelor de limbaj (J. Austin și J. Searl), etnografia comunicării (Dell Hymes cu conceptualizarea competenței de comunicare), etnometodologia (cu ritualizarea actelor de vorbire) și interacționarismul (Gumperz și Goffman care integrează actele de limbaj într-un cadru social și cultural).

Există două direcții diferite de teoretizare a comunicării. Prima definește comunicarea ca fiind un proces prin care A trimite un mesaj către B, mesaj care are un anumit efect asupra acestuia din urma. Cea de-a doua teorie urmărește transferarea noțiunii de comunicare din sfera strict tehnică, unde este privită ca o simplă transmisiune a unui mesaj, în domeniul științelor umaniste, preocupată mai degrabă de sensul pe care îl capătă comunicarea pentru oameni, care apare ca o negociere, un schimb de semnificații, un proces în care mesajele, persoanele determinate cultural și realitatea interacționează astfel încât mesajul să devină comprehensibil.

Comunicarea este un domeniu inclus, în mod natural, atât în dinamismul proceselor sociale - văzute în toată aplicabilitatea lor - cât și, în mod simultan, în procesul explicativ al acestora. Datorită acestei perspective ample, comunicarea are un bogat istoric printr-o varietate de teorii ale fenomenelor sociale în ansamblul lor.

În lucrarea *Speech Communication*¹ din 1986, Ross R. inventariază o parte din cele mai vehiculate definiții ale comunicării:

- Comunicarea reprezintă interacțiunea socială prin sistemul de simboluri și mesaje (George Gerbner);

¹ Ross, R.- *Speech Communication*, Prentice Hall, New Jersey, 1986; apud Pânișoară, p. 8.

- Comunicarea este procesul transmiterii unei structuri între componentele unui sistem care poate fi identificat în timp și spațiu (Klaus Krippendorf);
- Comunicarea este o funcție socială [...], o distribuție a elementelor comportamentului sau un mod de viață alături de existența unui set de reguli [...]. Comunicarea este un mod esențial, un set de relaționări bazate pe transmiterea unor stimuli (semne) și evocarea răspunsurilor (Colin Cherry);
- Comunicarea își centrează interesul pe situațiile comportamentale în care o sursă transmite un mesaj unui receptor având intenția de a-i modifica comportamentele ulterioare (Gerald R Miller);
- Comunicarea [...] constă [...] în atribuirea unui sens semnelor [...] în perceperea înțelesului (Gary Cronkhite);
- Comunicarea este realizarea socială în comportament simbolic (A. Craig Baird și Franklin H. Knowler);
- Comunicarea reprezintă un proces de viață esențial, prin care animalele și oamenii generează semne și transformă informația obținută pentru a-și duce la bun sfârșit activitatea (Brent D. Ruben).

După cum se poate constata, deși la o primă vedere definirea comunicării ar părea un act simplu, în realitate, tocmai această întindere a conceptului și cotidianul practicii ridică probleme în delimitările terminologice, fiind un proces complex și în continuă dezvoltare. Deși unii autori pun un accent important pe valoarea emițătorului, introducerea unui element precomunicațional - cel de căutare, de obținere și de posesiune a informației - în procesul propriu-zis al comunicării acest element reprezintă o contribuție valoroasă din punct de vedere didactic. Unul dintre autori este Robert Hunt care definește comunicarea ca un proces de „dobândire, transmitere și atașare a unui înțeles informației”². La fel, De Vito precizează: „comunicarea se referă la acțiunea, cu una sau mai multe persoane, de trimitere și receptare a unor mesaje [...], și presupune anumite efecte, furnizând oportunități de feed-back.”³

Noile abordări renunță la vechiul model emițător→receptor, presupunând existența unei „forțe a cuvântului”, sau a unei „inducții” care ar fi datorate caracteristicilor psihologice ale vorbitorului și analizează fenomenele dintr-o perspectivă mai largă. Ele ne conduc spre o abordare în care se iau în considerare elementele care compun „situația”, modul în care se produce influența și modalitățile prin care autorul principal manipulează aceste elemente pentru a le da un sens, impunându-l interlocutorilor.

Din această perspectivă modul în care este obținută o anumită informație, cum capătă un rol referențial pentru cel care o transmite și cum se transformă apoi în mesaj reprezintă un factor comunicațional important, depășind viziunea simplistă potrivit căreia comunicarea începe strict în momentul în care o persoană transmite o informație.

Modelul comunicării ca proces reciproc de influență oferit de către Richard și Patricia Schmuck⁴ focalizează atenția pe schimbările implicite și pe interacțiunea care are loc în cadrul comunicării, astfel încât apare dimensiunea dublă: cea de start și cea de transformare a comunicării. Fiecare participant la un act de comunicare își transmite propriile idei, convingeri, sentimente și în același timp intră în raporturi interactive cu ceilalți solicitând reacții ale acestora și reacționând el însuși în acest proces dinamic de negociere.⁵

² Roberts, K.; Hunt, D.- *Organizational Behaviour*, PWS- Kent Publishing Company, New York, 1991, p.225;

³ De Vito, J.- *Human Communication. The Basic Course*, New York, Harper& Row, 1988, p. 4;

⁴ Schmuck, R., P.- *Group Processes In The Classroom*, Wm.C. Brown, Publishers Dubuque, 1992, p.245.

⁵ Ionescu-Ruxăndoiu, Liliana- *Conversația. Structuri și strategii*, Ed. All, București, 1999, p. 65;

Vocabularul în cadrul limbii române contemporane

Profesor învățământ primar, Alexe Mihaela-Magdalena
Scoala cu Casele I-VIII Dragoslavele, județul Argeș

“Vocabularul limbii române contemporane este totalitatea cuvintelor în uz, în diferite aspecte luate din limba română, pentru a exprima ideile, noțiunile, în actuala etapă de dezvoltare a culturii naționale”⁶

”Unitatea de bază a vocabularului este cuvântul. Majoritatea cuvintelor exprimă noțiuni, prin noțiuni înțelegându-se oglindirea în mintea noastră a trăsăturilor generale și esențiale ale unui grup mai mic sau mai mare de obiecte asemănătoare”⁷

Exemplu : - Noțiunea « OM » ființă superioară (gândește, vorbește, ceea ce-l diferențiază de alte ființe).

În timp ce noțiunea este un termen din logică, sensul aparține limbii. Sensul nu coincide în mod absolut cu noțiunea.

- **« OM »** - în înțelesuri secundare :
 - “ fii om ” - omenos, binevoitor cu alții”
 - “ fii om odată” – capabil, energic;
 - “ omul meu” – soțul meu.

Unele cuvinte au sens, dar nu exprimă noțiuni :

- interjecțiile – redau stări sufletești, emoționale, zgomote din natură;
- conjuncțiile – stabilesc relații între cuvinte și propoziții ;
- prepozițiile – stabilesc relații între cuvinte.

În învățământul nostru de toate gradele studiul lexicului merită o atenție mult mai mare decât i se acordă în momentul de față, din câteva motive pe care le consider fundamentale:

- Bogăția unei limbi este dată în primul rând de bogăția și varietatea vocabularului ei. Schimbările care au loc în societate, precum și spectaculoasele progrese ale științei și tehnicii contemporane se reflectă , în primul rând și nemijlocit în vocabular, considerat pe bună dreptate ca fiind compartimentul limbii, cel mai labil și mai deschis influențelor din afară.

Celebrul lingvist francez Antoine Millet se consideră îndreptățit să afirme că : **« orice vocabular exprimă de fapt o civilizație »**. De aici, rezultă necesitatea de a-l studia cât mai temeinic și ori de câte ori este posibil, în indisolubilă legătură cu prefacerile care au loc în viața materială și spirituală a unei anumite activități lingvistice.

- Un alt motiv pentru care este necesar să acordăm mai multă atenție studierii vocabularului e de natură stilistică.

Îmbogățirea vocabularului și perfecționarea sa constituie un lucru mai greu de realizat decât însușirea regulilor gramaticale ale limbii materne. Este unanim recunoscut și admis faptul că încă de la vârsta preșcolară, copilul stăpânește în linii mari și sistemul gramatical al limbii pe care o vorbește, însă achiziționarea de mai multe cuvinte și folosirea lor corectă, rămâne un deziderat permanent de-a lungul întregii vieți. În strânsă legătură cu cele afirmate mai înainte, același Antoine Millet, sublinia că nici așa-zisa optimizare a comunicării nu este posibilă fără un vocabular bogat și corect întrebuințat.

Limba română este una din disciplinele de bază ale învățământului nostru, nu numai prin poziția ocupată în catalog, ci mai ales prin faptul că ea este instrumentul de comunicare la toate disciplinele, instrumentul de care omul se folosește toată viața. Fără a mai vorbi de valoarea formativă a limbii, adesea cuvântul „**limbă**” este sinonim cu acela de „**patrie**”. Este de ajuns în

⁶ CODREANU, I., BIDU-VRÂNCEANU, ADELA - „Limba română contemporană”, vol. II, București, 1975, p. 87.

⁷ HRISTEA, TEODOR – “Sinteze de limba română”, Ed. Albatros, București, 1984, p. 62.

acest sens să ne amintim că în păstrarea ființei naționale un rol esențial l-a avut apărarea și păstrarea limbii.

„Limba este tezaurul cel mai prețios pe care îl moștenesc copiii de la părinți, depozitul cel mai scump, lăsat de generațiile trecute și care merită să fie păstrat cu sfințenie de generațiile care-l primesc”⁸-(spunea Vasile Alecsandri).

Aceste rânduri constituie o definiție plină de patriotism a „Bardului de la Mircești” și atrag atenția asupra datoriei sacre pe care o au generațiile de a păstra limba neamului, de a o face aptă să-și îndeplinească funcțiile social-culturale, corespunzătoare gradului de civilizație atins la un moment dat, de societatea românească.

George Coșbuc consideră că : **„limba este cea mai puternică legătură a unui neam. Ea este sufletul neamului, e firea și ființa lui.”**

Mihai Eminescu înveșmânta într-o formă poetică aceeași constatare: **„limba (...) este însăși floarea sufletului etnic al românului.”**

Poporul român a purtat cu sine pe scena istoriei ca pe un tezaur sacru, limba românească. Depozitată și înfrumusețată în folclor și în operele literare ale scriitorilor noștri, ea a ajuns la noi mereu proaspătă, dulce „ca un fagure de miere.”

„Mult e dulce și frumoasă,/Limba ce-o vorbim

Altă limbă-armonioasă,/Ca ea nu găsim...” (George Sion, „Limba românească”)

Faptul că limba este un bun al întregii comunități naționale, că ea constituie mijlocul principal de comunicare, de înțelegere între persoanele care vorbesc, face ca acestea să i se acorde o atenție de prim ordin. Și aceasta cu atât mai mult cu cât limba fiind o realitate obiectivă, vie, complexă ce evoluează continuu, în strânsă legătură cu însăși dezvoltarea societății, ale cărei acțiuni, aspirații și realizări le reflectă.

Explozia informațională, progresul științei și tehnicii au condus la îmbogățirea capacității de exprimare, s-au îmbunătățit considerabil posibilitățile de a comunica ideile dintre cele mai subtile, cu precizie, precum și sentimentele cele mai nuanțate. După cum arată cu precizie Robert Dottares : **“Copilul mic își formează limbajul în contact cu patru categorii de persoane: familia, prietenii de joacă și vecinii, colegii de școală și învățătorul”⁹**

„Deși în formarea și dezvoltarea limbajului contribuie întreg mediul social și cultural în care se dezvoltă omul, un rol deosebit în dezvoltarea exprimării, revine școlii, și în cadrul ei locul central îl ocupă studiul limbii.”¹⁰

Bibliografie

1. ACADEMIA ROMÂNĂ –INSTITUTUL DE LINGVISTICĂ “IORGU IORDAN- ROSSETTI, AL.” – **“Dicționar ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române”**, Ed. Univers Enciclopedic, București, 2005.
2. ACADEMIA ROMÂNĂ –INSTITUTUL DE LINGVISTICĂ “IORGU IORDAN- ROSSETTI, AL.” – **“Gramatica limbii române”**, vol.I, Ed. Academiei Române, București, 2005.
3. BELDESCU, GEORGE –**“Ortografia în școală”**, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1083.
4. BONTAȘ, ION – **“Pedagogie”**, Editura ALL, București, 1996.
5. BULGĂR, GHEORGHE –**“Scriitori români despre limbă și stil”**, Editura Albatros, București, 1984.

⁸ BULGĂR, GHE. - „Scriitori români despre limbă și stil”, Ed. Albatros, București, 1948, p. 74.

⁹ DOTTRENS, ROBERT -, „A educa și a instrui”, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1970, p. 138.

¹⁰ LECT. UNIV., DR. POPESCU-MIHĂEȘTI, ALEXANDRU – Academia de Muzică « Ciprian Porumbescu », Revista de pedagogie , Nr. 3, « Modernizarea învățământului primar », p. 21.

Studiu privind dezvoltarea interesului pentru lectura suplimentară

**Profesor învățământ primar, Mariș Ioana,
Școala Generală Lunca Bradului, județul Mureș**

1. Limba română- disciplină de bază în ciclul primar

Printre bunurile pe care le-a realizat ființa umană, limba ocupă locul primordial, fiind factorul cu cea mai mare însemnătate în societate. Limba unui popor permite comunicarea gândurilor asigură posibilitatea de colaborare între oameni; cu ajutorul ei se transmit din generație în generație cuceririle înregistrate de gândirea umană în decursul timpului. Este, după cum spune Vasile Alecsandri „tezaurul cel mai scump moștenit de la strămoși, simbolul sacru al naționalității”.

Studierea limbii, cunoașterea principalelor etape din dezvoltarea sa, se impune nu numai ca un act de cultură, ci și ca o îndatorire patriotică, gradul de înțelegere și exprimare în limba maternă fiind o trăsătură a personalității fiecărui individ. Studiul limbii române are o însemnătate deosebită în formarea elevilor, asigurând evoluția lor intelectuală, pregătirea corespunzătoare la celelalte materii și integrarea lor în viața socială. La vârsta școlară mică, limba se învață cu mare ușurință, curiozitatea copiilor față de latura sonoră a acesteia fiind probabil impulsul interior care determină asemenea rezultate în însușirea limbii. Copilul, dacă nu posedă cuvântul de care are nevoie, îl „crează”, iar creația lui este, de cele mai multe ori, în spiritul limbii materne.

Stăpânirea de către orice elev a limbii sale materne, ca mijloc de comunicare reprezintă o nobilă datorie, un ferment motivațional profund, un obiectiv prezent în orice încercare de renovare a strategiilor educației și învățământului.

2. Rolul lecturii suplimentare

Programa de limba și literatura română pentru clasele I-IV menționează că: „învățătorul nu angajează copii la învățarea mecanică, pasivă, ci va consolida și stabiliza în scopul dobândirii unor instrumente de lucru cu cartea, prin suscitarea, încurajarea și dezvoltarea dorinței de lectură, recurgerea la texte literare accesibile vârstei și ritmului de achiziție al fiecărui elev”.

Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Ea contribuie într-o mare măsură la lărgirea orizontului de cunoaștere al elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la o exprimare aleasă, corectă, literară, la educarea sentimentelor estetice.

Sunt o serie de factori care determină lectura elevilor: particularitățile de vârstă, preferințele lor, climatul familial, care pot transforma lectura într-o necesitate sau obligație. Se știe ca nimic nu este mai puternic decât exemplul. Într-o familie unde sunt prea puține cărți, unde nimeni nu citește, rareori se poate aștepta cineva ca un copil să dovedească de timpuriu pasiune pentru lectură, pentru carte în general. Întâlnim adesea și copii care ascultă cu mult interes o lectură frumoasă, citită de părinte, dar preferă să se joace, să-și piardă vremea fără a fi tentați să citească și altceva decât ceea ce li se cere de către învățător la școală.

La copiii care au învins greutățile începutului, nu mai poate fi vorba de lipsa de interes. În cazul acesta gustul pentru lectură nu este încă format. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă ce înglobează răbdare, perseverență, continuitate, voință. Orizontul cunoștințelor primite în clasă la orele de literatura e lărgit de lectura în afara clasei.

3. Intervenția învățătoarei în formarea interesului pentru lectură

Dacă elevii au văzut că părinții, frații și rudele nu citesc o carte, ei de ce să citească? În astfel de situații intervenția învățătoarei este absolut necesară și este foarte important ca învățătorul să cunoască formele de îndrumare ale acesteia. El trebuie să ia legătura cu părinții să discute cu aceștia, să le dea informațiile necesare.

Îndrumarea lecturii elevilor este o activitate dificilă și de durată. Eficacitatea îndrumării lecturii depinde de cunoașterea preferințelor elevilor, care variază în funcție de temperament, mediu social și de ambianța colectivului școlar. Uneori, elevul nu are la dispoziție cărțile cele mai potrivite cu vârsta, preocupările și preferințele lui iar o simplă îndrumare în acest sens este de mare ajutor. La fel de important este și faptul că învățătoarea trebuie să cunoască ce a citit elevul până la data aceea și care sunt preferințele lui. Pentru selectarea și recomandarea lecturii, învățătorul studiază dotarea bibliotecii școlii cu volume sau culegeri și se informează în legătură cu cărțile pe care le au copiii acasă. După ce dispune de aceste date stabilește cărțile pe care le recomandă.

În vederea trezirii interesului pentru citit, învățătoarea prezintă elevilor un fragment din text, care este mai atractiv. Prezentarea o poate însoți cu planșe sau diafilme. Conținutul textului îl întrerupe atunci când este mai interesant, recomandând elevilor citirea individuală a textului, fixând și termenul până la care se poate face acest lucru. După citirea individuală a textului, învățătoarea va verifica în ce măsură s-a înțeles conținutul textului, dacă elevii au înțeles cuvintele și expresiile noi și dacă le pot folosi în contexte noi. Elevii pot fi puși să povestească textul, să descrie personajul principal, să răspundă la întrebări legate de text.

La vârsta preșcolară, atât familia cât și grădinița depun eforturi pentru a influența universul copilăriei prin basme, povești și poezii. Această muncă dificilă este trecută la nivel superior în primele clase ale școlii. Încă de la venirea copilului în școală, trebuie să căutăm să-l facem să iubească „cartea”. Se vor citi povești, poezii, în așa fel încât, în urma atâtor povești și poezii copilul să simtă și el nevoia să citească. Ținând cont de particularitățile fiecărui copil, ne vom ocupa și de felul cum vom recomanda lectura suplimentară, cea de vacanță. Basmele și povestirile sunt indicate celor cu ritm de citire rapid, iar celor cu ritm de citire mai lent, lecturi mai scurte sau fragmente dintr-o poveste.

Din cauza rapidității ritmului de citire, rămânând la imposibilitatea de a urmări conținutul micilor lecturi, mulți elevi se luptă adesea cu descifrarea unui text. Aici trebuie să vină în ajutor învățătoarea în urmărirea cu atenție a lecturii și exersarea acestui exercițiu cu voce tare. În locul curiozității se face abstracție de formă și se luptă pentru descifrarea ideii, apare efortul descifrării semnelor grafice. Învățătoarea trebuie să încurajeze intenția elevului de a se lupta cu descifrarea textului dintr-o poveste, laudându-l în fața clasei ca pe un cititor pasionat. O laudă, o încurajare venită la locul și timpul potrivit, o evaluare corectă vor stimula încredea în sine și vor dezvolta motivația elevului.

Dacă noi dascălii vom reuși la sfârșitul clasei a IV-a să-l facem pe elev să citească desfătându-se, dar și înțelegând și vibrând, să recepteze frumosul, să descopere uimit cifra, „sensurile” operei și să se îmbogățească sufletește din bogăția de idei și sentimente a operei, putem avea satisfacția că vom rămâne, așa cum, ideal ne dorim fiecare, pe veci în sufletul fiecăruia dintre elevii noștri.

4.Implicarea familiei în dezvoltarea dragostei pentru lectură

Școala dirijează după principii științifice lectura, supraveghează efectuarea ei, dar deprinderea lecturii se formează nu numai în școală, ci și în familie. Dacă în familie nu se citește, nu sunt cărți sau nu se pune preț pe acestea, dacă părinții sunt foarte ocupați, mereu aleargă și petrec puțin timp cu copilul lor mulțumindu-se cu ceea ce face copilul la școală, progresul educativ al copilului este mult mai lent. În aceste cazuri, intervenția învățătoarei este absolut necesară. Ea trebuie să meargă în vizită la părinții copiilor, sau să discute cu ei la școală, indicându-le lista de lecturi pe care trebuie să le citească elevul, explicându-le importanța lecturii suplimentare, rolul ei și locul ei în dezvoltarea copilului. Printr-o strânsă colaborare cu școala părinții vor fi învățați să dezvolte și să întrețină gustul pentru lectură al elevului.

O bună colaborare între familie și școală va dezvolta la elevi gustul pentru lectură. Prin lectură, elevii sunt conduși să-și formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperii conținuturi și forme ale realității exprimate printr-o multitudine de modalități, să-și extindă astfel aria cunoașterii, să iubească, frumosul, să respecte cartea și pe cei care au trudit pentru ea.

STUDIUL DE CAZ

Date personale și familiale

- Nume și prenume: R. V.
- Data nașterii: 7. V. 2000.
- Clasa: a IV-a
- Școala generală clasele I-IV Neagra
- Familia: ambii părinți au studii medii, mama casnică, tata muncitor forestier. Relațiile interfamiliale sunt bune, organizate, bazate pe dragoste și înțelegere.
- Frați: un frate mai mic de 7 ani

Date medicale

- Copil provenit dintr-o sarcină normală, fără complicații la naștere, greutatea la naștere-3200gr
- Dezvoltare fizică armonioasă, corespunzătoare vârstei, fără boli importante;
- Diagnostic medical: clinic sănătos.

Problema (cerințe educaționale):

- Eleva R. V. manifestă lipsă de interes pentru citire, în special pentru lectura suplimentară.

Abordarea cazului

Prezentarea cazului

1.

Analiza activității școlare

- manifestă dezinteres pentru lectură;- citește puțin și doar când este obligatoriu;- lipsa fluentei și corectitudinii în citire;- note mai mici la limba și literatura română.

Observații psihopedagogice

Memoria: Copilul are o capacitate bună de stocare a informațiilor, memoria de lungă durată este bună.

Atenția: capacitatea de concentrare ușor redusă, obosește ușor.

Voința: lipsește, este nehotărâtă, nu are răbdare, ușor influențabilă de către sora ei cea mică.

Motivația: mai mult extrinsecă.

Limba și comunicare: vocabular corespunzător vârstei, întâmpină greutăți în comunicare.

Caracter: - pozitiv, destul de combativă, cooperantă dacă are interes;

- dezinteresată de lectură pentru că nu are un stil de muncă corespunzător;
- este o fire sociabilă, comunicativă;
- nu are încredere în forțele proprii, stimă de sine scăzută;
- citește în grabă, puțin și doar ceea ce este obligatoriu la școală.

Descoperirea cauzelor

- Lipsa unui ajutor susținut și consecvent din partea părinților la efectuarea temelor;
- Lipsa părinților prea mult timp de acasă, preocupați fiind mult prea mult cu serviciul;
- Prezența unui frate mai mic și plin de energie;
- Evaluare inconsistentă la orele de literatură;
- Lipsa emulației în clasă, nivelul scăzut al clasei;
- Lipsa stimulării, a motivației;
- Lipsa curiozității de a descoperi singură cunoștințe noi mai ales din cărți, având la dispoziție alte surse (TV. Calculator etc.);
- Limbajul dificil al textelor alese pentru lectură.

Elaborarea strategiilor de acțiune

Scop: formarea motivației intrinseci pentru lectura individuală în vederea dezvoltării și activizării vocabularului și dobândirii tehnicilor de muncă intelectuală.

Obiective: O1 – să manifeste interes pentru lectură;

O2 – să caute singură informații noi în surse suplimentare;

O3 – să citească treptat cât mai multe cărți;

O4 – să se observe o implicare activă, pe o perioada mai mare de timp, la orele de limba și literatura română;

O5 – să aleagă singură lecturile preferate, din domenii cât mai variate.

Metode și mijloace de realizare: analiza activității școlare, dialogul, observația directă și indirectă, exercițiul, explicația, munca individuală și în grup, colaborarea cu psihologul școlar, colaborarea familie-școală, cărți, dicționare, pliante, vizite la bibliotecă etc.

Intervenția

Din partea învățătoarei:

- Prezintă lecturi foarte atractive a căror conținut îl prezintă parțial lăsând elevii să descopere derularea acțiunii și deznodământul;
- Organizează vizite la bibliotecă, expoziție de cărți;
- Folosește metode active de predare: jocul de rol, asaltul de idei, concursuri, etc.
- Se asigură că eleva înțelege și cunoaște cuvintele noi;
- Exersează metode de lucru cu textul;
- Pune eleva în diferite situații de comunicare;
- Folosește predarea interdisciplinară;
- Folosește laude și încurajări ori de câte ori este nevoie.

Din partea familiei:

- Stabilirea unui orar de efectuare a temelor; Părinții arată mai mult interes față de activitățile școlare ale fetei, se implică mai mult; Citește și povestesc împreună cu fiica lor; Găsesc o preocupare surorii mai mici în timp ce eleva citește sau învață; Cumpără cărți frumoase, ilustrate, atractive; Încurajează fata să folosească dicționarul; Petrec mai mult timp cu cele două fete; Folosesc recompensa sub formă de laudă pozitivă și încurajări permanente; Încurajează comunicarea între membrii familiei.

Din partea psihologului școlar:

- Poartă discuții cu fetița pentru a-i dezvolta încrederea în sine și a-i crește stima de sine;
- Oferă părinților informațiile necesare pentru a stimula încrederea în forțele proprii ale copilei.

Evaluarea intervenției

- Caietul de lectură suplimentară, fișe de lectură, fișe de personaje, fișe de lucru individual;
- Concursuri școlare: „Recunoaște personajul”, „Povestitorul sunt chiar eu”, „Recitări artistice” etc.;
- Îmbunătățirea vocabularului și a comunicării orale;
- Acordă respectul cuvenit pentru carte și autorul acesteia;
- Rezultate școlare mai bune la Limba și literatura română.

Concluzie

Printr-o implicare și colaborare activă a tuturor factorilor responsabili de educația elevei (învățătoare, părinți, psiholog), prin respectarea unor sarcini corect stabilite, rezultatele nu au întârziat să apară. Astfel fetița a ajuns să fie atrasă de cărți, să citească cu plăcere, mânăta fiind de dorința de a afla cât mai multe lucruri noi, de a trăi alături de personajele din povești, de a călători în lumea întreagă cu ajutorul cărților.

Este menirea dascălului și a părinților de a menține trează dragostea de carte din sufletul acestui copil, căutând să-i ofere tot sprijinul necesar și fiind gata să intervină ori de câte ori este nevoie.

Bibliografie:

Albu G.,(2004), *Metodica predării teoriei literare la ciclul primar*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova.
Bocoș M., (2007), *Teoria și practica cercetării pedagogice*, Editura Casa cărții de știință, Cluj-Napoca.
Catalano H., *Consiliere educațională*, suport de curs
Ionescu M. și Radu I., (2007), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca.
Șerdeanu I., (2008), *Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar*, Editura Corint, București
Revista *Învățământul primar*, nr. 1/2004, Editura Miniped.
Revista *Învățământul primar*, nr. 4/2006, Editura Miniped.
Revista *Învățământul primar*, nr. 1-2/2007, Editura Miniped.

Proiect de activitate extracurriculară

CARNAVALUL TOAMNEI

Propus de: învățătoare Bicăjan Codruța

Data:29.10.2010

Școala Generală Neagra-Lunca Bradului,Mureș

Organizatori:înv.Bicăjan Codruța

Prof.inv.primar Mariș Ioana

Participanți:-elevii claselor I-IV Neagra,preșcolarii G.P.N.Neagra

-invitați-elevii clasei a IV-a Șc.Gen.Lunca Bradului,înv.Peter Maria

Scop:

Dezvoltarea la elevi a unei atitudinipozitive,deschise,relaxante,de socializare cu alți copii,de distracție și petrecere a timpului liber în mod plăcut,organizat,prin jocuri și concursuri diverse.

Desfășurare:

Prezentarea activității ce urmează a se desfășura-Carnavalul Toamnei,o activitate închinată toamnei și sărbătorii de Halloween.Voi citi poezia „Rapsodii de toamnă,, unde toamna este costumată într-o zână a melopeelor și se prezintă florilor,gâzelor și tuturor viețuitoarelor.Astfel,costumați și voi asemeni toamnei ,vă veți prezenta și veți spune câteva cuvinte despre costumul vostru.Așadar,începe parada costumelor!

Jocuri și concursuri

Vom începe cu un joc pentru cei mici

Sparge balonul-în baloanele umflate se află câte o bomboană.Copii vor trebui să spargă baloanele ,așezându-se în fund pe ele.Cine adună cele mai multe bomboane ,este câștigătorul jocului.

Copii claselor I-IV vor forma două echipe pentru următorul joc.

Mingea –ochi

Fiecare echipă primește câte o minge de tenis, colorată ca un ochi și o lingură. Se stabilește un traseu și fiecare participant are sarcina de a parcurge traseul cu mingea în lingură și de a le preda la întoarcere coechipierului. Câștigă echipa care termină prima traseul.

Chelnerul stafie

Sarcina- du un balon pe o farfurie, fără să-l ții cu mâna, până la capătul traseului și apoi predă-l coechipierului.

Moment artistic-dans-Macarena,Brașoveanca,Dansul pinguinului.

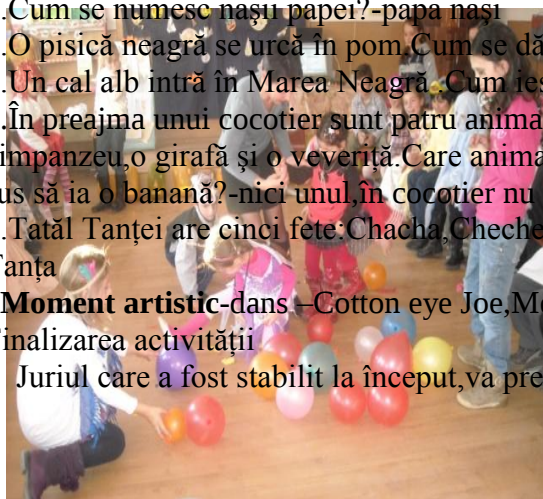
Concurs de întrebări ...haioase

- 1.De ce se trag clopotele?-de sfoară
- 2.Întrebare cu răspuns:unde-i mingea când e gol?-între bare
- 3.Cum se numesc rudele papei?-papa rude
- 4.Cum se numesc nașii papei?-papa nași
- 5.O pisică neagră se urcă în pom.Cum se dă jos?-albă
- 6.Un cal alb intră în Marea Neagră. Cum iese?-ud
- 7.În preajma unui cocotier sunt patru animale:un leu, un cimpanzeu,o girafă și o veveriță.Care animal va ajunge primul sus să ia o banană?-nici unul,în cocotier nu cresc banane
- 8.Tatăl Tanței are cinci fete:Chacha,Cheche,Chichi,Chocho.Care e numele celei de a cincea fete?-Tanța

Moment artistic-dans –Cotton eye Joe,Meneaito.

Finalizarea activității

Juriul care a fost stabilit la început,va premia elevii în funcție de costume.

O idee bună să-ți lași rudele să-l crească pe cel mic? (studiu)

Învățătoare, Plăeșu Marilena
Școala cu Clasele I-VIII Văleni- Vaslui

Oamenii se simt bine când viața lor este stabilă și previzibilă. Dar cum ne simțim atunci când ne confruntăm cu o schimbare? Noutatea și schimbările ne aduc întotdeauna îngrijorare, stres și ne cer să ne adaptăm. Plecarea părinților peste hotare este o astfel de situație pentru copil. Despărțirea este grea nu doar pentru cei maturi. Copiii suferă și ei, iar adulții vor să-i protejeze de suferință.

Să lași copilul în grija părinților, mătușilor sau a altor rude poate fi soluția cea mai ieftină pentru părinții ocupați. Este important însă să te asiguri că toată lumea e împacată cu această idee.

Îngrijitorul este omul pe care îl alegi să aibă grijă de copil, să-l upravegheze, să-l ajute să fie responsabil pentru viața și securitatea copilului în lipsa ta. Iată câteva etape, deloc de neglijat care trebuie parcurse pentru pregătirea relației dintre copil și îngrijitor:

- **Decideți împreună cu copilul cine va fi îngrijitorul lui:** cu cine va rămâne, ce responsabilități va avea această persoană și care vor fi îndatoririle copilului (să țină cont de opinia îngrijitorului, să i se adreseze când va avea nevoie de ajutor, să-l anunțe când pleacă undeva, să fie respectuos, să-l ajute la treburile casnice)
- Primul lucru la care trebuie să vă gândiți atunci când decideți cu cine rămâne copilul este **dacă persoana are un comportament adecvat**. Există cazuri în care copilul devine martor sau chiar victimă a unor comportamente periculoase din partea persoanei în grija căreia a rămas (consum de alcool, violență, exploatare prin muncă, abuz, etc)

- **Discutați cu viitorul îngrijitor** și stabiliți care vor fi responsabilitățile acestuia(să aibă grijă de sănătatea copilului, alimentația, activitatea școlară, să îl ajute la distribuirea cheltuielilor, să contacteze în caz de urgență părinții plecați)
- Asigurați-vă că îngrijitorul de bază sau altă persoană va putea discuta cu copilul și despre alte lucruri decât despre mâncare și școală. **Solicitați-i să ofere copilului sprijin emoțional.** Multe dintre persoanele care au în grijă copii cu părinți plecați consideră că satisfacerea nevoilor copiilor pentru hrană și adăpost este principala lor sarcină. Această atitudine poate accentua izolarea și închiderea în sine a copiilor. Pentru a fi sănătos, copilul, ca oricare dintre noi, are nevoie de sprijin, respect, acceptare, dragoste, prietenie.
- Evitați să încurajați o atitudine a copilului față de îngrijitor ca față de părinte
Pentru a avea o relație bună cu copilul trebuie să sugerați îngrijitorului următoarele:
- Să lase copilul să-și asume singur anumite responsabilități (acasă sau la școală)
- Să-l încurajeze să-și spună deschis punctul de vedere, să-și exprime preferințele (gusturile) care pot fi diferite de ale adulților
- Să-l laude, să-l aprecieze și să-i acorde atenție
- Să-l lase pe copil să se îmbrace așa cum vrea el și să poarte frizura pe care și-o dorește
- Să nu-și impună soluțiile și punctele de vedere atunci când discută cu copilul
- Să nu-i controleze foarte strict acțiunile (locurile frecventate, plecările, întoarcerile)
- Să stabilească împreună cu copilul anumite reguli de comportament care se referă la ambii (îngrijitor- copil). Aceste reguli trebuie să fie clare, constante și consecvente.

Motive pro :

- Membrii familiei, mai ales bunicii, îți vor iubi copilul aproape la fel de mult cum îl iubești și tu;
- Copilul tău va dezvolta, probabil, o relație foarte apropiată cu ruda respectivă, fiecare îmbogățindu-și astfel viața;
- Ruda care are deja copii va avea mai multă experiență în îngrijirea acestora;
- Un membru al familiei locuiește probabil destul de aproape;
- Are un program mai flexibil;
- Îl poate lua pe cel mic de la grădiniță sau de la școală;
- Poate avea grijă de copil, dacă este bolnav;
- Copilul va fi îngrijit într-un mediu familiar;

Motive contra:

- Ruda, mai ales una în vârstă, s-ar putea să aibă probleme fizice, neputând să țină pasul cu un copil mic, oricât ar vrea;
- Probabil are alte lucruri pe care trebuie să le rezolve în acel interval de timp, lucruri pe care nu le poate amâna sau anula;
- Poate avea concepții diferite despre ce înseamnă disciplina, mersul la oliță, făcutul temelor etc. Probabil va fi dificil să-ți educe copilul așa cum ai vrea tu să o facă;
- Dacă nu vine la tine acasă și are grijă de un copil foarte mic, probabil va fi nevoie să cumperi câte două bucăți din fiecare: pătuț, cărucior, apoi premergător etc. Unul pentru casa ta, altul pentru celălalt loc.
- Probabil vei dori ca cel mic să se joace cu cei de vârsta lui, dar o ruda mai în vârstă s-ar putea să nu se simtă bine într-un grup în care se află doar mame tinere.

Chiar dacă ai de a face cu un membru al familiei, ar fi totuși indicat să stabilești o înțelegere - cel puțin verbală - privind numărul de ore pe care ruda le va petrece cu cel mic, perioadele de vacanță și, mai ales, salariul, dacă este cazul.

Majoritatea românilor plecați la muncă în străinătate încearcă să umple golul din sufletul copiilor lăsați acasă, prin cadouri. Copiii cu părinți plecați în străinătate reprezintă un grup vulnerabil aflat

în situație de risc, principalele efecte negative ale migrației părinților fiind scăderea interesului pentru școală sau întârzieri în dezvoltarea psihică.

O categorie de copii care sunt cei mai expuși riscurilor de diverse forme sunt cei care provin din familii destrămate și, în special, atunci când mama este cea care pleacă la muncă în străinătate. În aceste situații, este cel mai probabil să se producă abandonul copiilor sau expunerea acestora la abuzuri din partea adulților în grija cărora rămân.

Consecințele negative ale plecării părinților sunt resimțite de copii, în primul rând, în plan psihologic - dorul de părintele plecat poate avea drept consecință un sentiment de însingurare a copilului pentru o anumită perioadă de timp. Sentimentul de deprimare poate fi atenuat dacă copilul a fost obișnuit să trăiască într-o familie extinsă. De asemenea, lipsa interesului pentru școală și pentru preocupările extrașcolare poate fi o consecință directă a absenței părinților, însă interesul scăzut pentru performanța școlară nu poate fi explicat doar printr-un singur factor cauzal

Dacă ai ales soluția ca îngrijitorul să fie o rudă, asigură-te ca ruda respectivă nu este prea în vârstă și că nu va avea probleme fizice din cauza agitației. De asemenea, trebuie să aibă câteva noțiuni de bază despre cum se crește un copil și ce trebuie să facă în caz că acesta se accidentează. Apelarea la rude este mai indicată când e vorba de un copil care are măcar 3 ani. Nu e indicat să îți dai bebelușul în grija altora dacă nici măcar nu a început încă să meargă. De asemenea, este mai indicat să îl lași în grija lor pentru jumătate de zi, nu pentru toată ziua.

Studiu privind scopul și importanța educației fizice în învățământul primar

**Invățătoare, Arhire Sorina
Școala cu Clasele I-VIII, Văleni, județul Vaslui**

"Vrei să cultivi inteligența elevului tău? Cultivă forțele pe care trebuie să le conducă. Exerciți-i neconținut corpul, fă-l robust și sănătos pentru a-l face înțelept și cu judecată..."

J.J. Rousseau

Din cele mai vechi timpuri, îngrijirea sănătății, dezvoltarea, instruirea și educația corpului au stat în centrul preocupărilor familiei și societății. Se știe că mișcarea este mijlocul de seamă al dezvoltării copilului, ceea ce impune intensificarea eforturilor în direcția introducerii ei de la cea mai fragedă vârstă.

"Conștiința de sine a plecat de la conștiința mișcării...

Înainte de a gândi logic, ne-am mișcat instinctual...

Mișcarea stă la originea tuturor fenomenelor.

Devenirea, adică viața, adică infinitul înseamnă mișcare..."

Activitățile de educație fizică favorizează sistemul nervos central, contribuind la dezvoltarea funcțională a scoarței cerebrale. Astfel, activitățile de educație fizică favorizează dezvoltarea intelectuală a copiilor.

Conceptiile în virtutea cărora educația fizică și sportul erau considerate activități minore, dexterități ale planurilor de învățământ, au fost treptat abandonate.

Activitățile pronunțat unilaterale, sedentarismul, solicitările psihice mult mai intense, alimentația din ce în ce mai bogată și abundentă, limitarea treptată a efortului fizic și a mișcării din tehnicile de muncă și din viața cotidiană, consecințe a progresului tehnic și

științific, ridică tot mai acut problema conservării stării de sănătate, a restabilirii echilibrului în activitățile organismului, dereglat de eforturile intelectuale și lipsa de mișcare.

De-a lungul timpului, educația fizică a ocupat un loc de seamă în operele și activitatea practică a unor pedagogi. Din operele lor se desprind idei viabile care motivează relația dintre educația fizică și educația intelectuală, morală și estetică. Marele scriitor Ioan Slavici cât și pedagogul ieșean Ștefan Bârsănescu afirmă că educația fizică are și o mare importanță în formarea profilului moral al adultului de mâine, pentru că: "asigură o puternică sănătate, formează tineri capabili de multă stăpânire de sine, oferă omului modern mijloacele necesare pentru combaterea vieții sedentare etc. "Din toate acestea rezultă că educația fizică are un rol însemnat în dezvoltarea armonioasă a școlarilor. Scopul fundamental al educației fizice constă în educarea unui tineret sănătos, viguros, apt pentru muncă și viață.

Educația fizică în învățământul primar are un rol însemnat în ceea ce privește influența favorabilă asupra procesului de dezvoltare și fortificare fizică a organismului, cât și ca instrument didactic menit să favorizeze cunoștințele copiilor, adaptarea lor mai rapidă la noile cerințe școlare, închegarea colectivului claselor și formarea unui climat afectiv de muncă, de bună înțelegere și înțelegere. Totodată, această disciplină vizează întărirea potențialului de sănătate și robustețe fizică a școlarului, creșterea contribuției acestei activități în pregătirea pentru muncă și viață a tinerei generații.

Copiii au nevoie de mișcare și doresc să se joace. Deosebita lor energie trebuie să fie utilizată pentru asigurarea unei stări de sănătate, pentru stimularea proceselor de creștere și dezvoltare fizică corectă și armonioasă, pentru creșterea capacității generale de rezistență a organismului, pentru formarea trăsăturilor pozitive de caracter.

Școlarii mici a căror activitate se bazează pe o motivație profundă, obțin cele mai bune rezultate. Dintre motivele directe amintesc: satisfacția și plăcerea activității motrice, dorința de a obține performanțe și de a câștiga întrecerea. Curajul dovedit în întrecere și spiritul colectiv au stat de multe ori la baza succesului. Indiferent de condiții și materiale, nici un inventar ultramodern, fie el cel mai perfecționat, nu vor avea efectul scontat, dacă învățătorul nu va căuta să-și însușească toată varietatea gândirii pedagogice, dacă arsenalul lui metodic se va limita la două – trei procedee de instruire.

În cadrul lecțiilor de educație fizică cu teme planificate, elevii trebuie să atingă nivelul cel mai înalt al dezvoltării capacităților motrice și al posibilităților pregătirii fizice. Pe baza programei de învățământ, învățătorul trebuie să întocmească planul pentru lecția de educație fizică de așa manieră, încât acesta să corespundă particularităților de vârstă ale clasei respective, alegându-se cele mai adecvate metode și mijloace. Important este ca jocurile să fie alese judicios, să corespundă obiectivelor activității atât pe plan educativ, cât și pe plan instructiv.

Jocurile de mișcare au exercitat o influență multilaterală și complexă asupra personalității copiilor atât în sfera motricității cât și a psihicului, contribuind la formarea unor durabile trăsături de caracter. Rezultatele și progresele obținute, arată că, prin folosirea jocurilor de mișcare și a exercițiilor s-a realizat activizarea copiilor pe bază de conștientizare și au fost mobilizate forțele lor motrice și spirituale.

Copiii au fost mai atenți și mai disciplinați, au fost creativi, au depășit mai ușor greutățile de execuție. Jocul a fost și va rămâne principala activitate a copiilor, care pune baza prieteniei, a spiritului de înțelegere, de echipă, dezvoltă dorința de autodepășire și pune bazele unei conduite morale decente. Copiii la această vârstă au nevoie de multă căldură sufletească, voioșie, înțelegere, iar noi, învățătorii trebuie să dăm dovadă de creativitate pentru a-i ajuta să treacă cu optimism orice dificultate. Iată deci că viața ne cere, ca dascăli, să știm să creăm condițiile necesare bunei dezvoltări a copilului, viitorului adult care va continua și va depăși realizările noastre de azi.

Să nu uităm vechiul dicton latin: "Mens sana in corpore sano. "

Misiunea profesorului de religie - Apostolat creștin

Prof. Corina Acasandrei,

Școala cu Clasele I-VIII nr.6,,Ioan Ciurea” Fălticeni, jud.Suceava

Prof. Adelina Haidău,

Școala cu Clasele I-VIII nr.1,,Al.I.Cuza”,Fălticeni, jud.Suceava

Motto: „Iar noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu ca să cunoaștem cele dăruite vouă de Dumnezeu, pe care le și grăim dar nu în cuvinte învățate de la înțelepciunea omenească ci în cuvinte învățate de la Duhul Sfânt lămurind lucruri duhovnicești oamenilor duhovnicești.”

Suprema dorință a Mântuitorului Hristos, încredințată cu caracter testamentar ucenicilor săi înainte de Înălțarea Sa la ceruri ne este comunicată de Sfântul Apostol și Evanghelist Matei: „Drept aceea mergând învățați toate neamurile...”(Matei 28 ,19-20). Domnul Hristos este același și cu aceeași poruncă îndreptată și către noi ca urmași ai Sfinților Apostoli, la zece zile după Înălțarea Domnului Hristos la ceruri, îndată după Pogorârea Duhului Sfânt, în Duminica Rusaliilor a fost aceea de a împlini dorința Domnului Hristos, de a învăța, de a propovădui Evanghelia, de a pregăti ucenicii vrednici purtători ai numelui lui Hristos într-o care se botează și se îmbracă în toată ființa.

Misiunea profesorului de religie de a imprima chipul lui Hristos în suflete, este mai grea decât a pictorilor ce lucrează pe pânză și ziduri precum și decât aceea a sculptorilor ce lucrează în lemn și în piatră. Este cu adevărat nobilă și superioară misiunea pentru cel ce s-a dedicat pentru pregătirea în studiile teologice pentru a le pune în practică, pentru a ridica sufletul și viața copilului până la Domnul Hristos și deci a-l reda vieții sociale cu adevărat bun creștin.

„Profesorul de religie are misiunea de a educa sufletul omenesc punându-l în contact cu modelul desăvârșit, Domnul Iisus Hristos ,Pedagogul desăvârșit, Dascălul neîntrerupt, Mântuitorul jertfelnic pentru toți din dragoste și deci Îndrumătorul desăvârșit ”Mare este bucuria profesorului când își poate vedea roadele ostenețelor sale în viața creștină bogată în roade a sufletului învățat.

Educația este o misiune. Prin actul educației profesorul are posibilitatea să pășească pe urmele lui Hristos. Educatorul va conștientiza faptul că el chemat să lucreze și să cizeze în suferință chipul lui Dumnezeu din om, sufletul. „Apropierea de sufletul copilului, fără conștiința că te apropii de o scânteie dumnezeiască este o profanare a actului creației, este o sărutare a lui Iuda.”Educația copiilor reprezintă acel talent dat de Dumnezeu acelui educator.

Prin educația copiilor, nu se face altceva decât se împlinește porunca Mântuitorului: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți pe ei.”Ajutându-l pe copil să conștientizeze ce este bine și ce este rău, ce atitudine trebuie să aibă față de un aspect sau altul în realitate, educatorul îl învață pe copil să facă primii pași în viață.

Educația religioasă constituie o latură aparte a educației ce presupune o mare responsabilitate, întrucât se lucrează cu sufletele copiilor.

Profesorul de religie trebuie să fie adevărat apostol al învățăturii creștine, răspândind cu generozitate ceea ce știe, este obligat să dispună și de o temeinică pregătire psihologică, pentru a duce la capăt o educație veche și nouă în același timp. Misionarismul creștin cel de toate zilele va fi îndeplinit mai ușor și mai bine de către cel care este și un bun pedagog. Trebuie procedat cu inteligență și profesionalism pentru consolidarea prestigiului acestei discipline. Aceasta presupune fixarea cu profesionalism a unor obiective specifice acestei laturi a educației, desfășurarea unor conținuturi informative și formative în acord cu situația de învățare, folosirea inspirată a unor metode și tehnici de predare și de învățare, configurarea unui ethos comunicativ, simulativ și tonifiant în clasă.

„Religia este știința sufletului și ea pune în joc inteligența prin cunoașterea dogmelor, inima prin dezvoltarea virtuților și voința prin îndemnul la fapte bune”. „Predarea religiei în mod uscat și rece, așa cum sunt țesute povestirilor religioase în cărțile de școală e o centralizare și forfecarea a

lor și distilarea bucată cu bucată și manevrul de întrebări și răspunsuri, menit să stoarcă la copii o învățătura abstractă și generală, un dicton moral sau neinteligibil sau prea banal și toate aceste caractere didactice fac din învățământul religios un pustiu fără viață, ceasuri de chinuire și de plictiseală.”

Învățământul religios trebuie să se adreseze mai întâi inimii copiilor fiindcă pe drumul inimii ele pot prinde mai lesne, mai sigur și mai durabil și în mințile lor, așadar el trebuie să fie activ să trezească în copii sentimente vii și intense de plăcere, de pietate, de compătimire, de admirație față de Dumnezeu. Cu cât sentimentele deșteptate prin acest învățământ vor fi mai intense și mai curate cu atât se vor întipări mai lesne și mai adânc în mintea și reprezentările și noțiunile împărtășite de acest învățământ.

„Religia nu se învață, nu trebuie să se învețe, ci trebuie să se simtă. Pe sentiment trebuie să pună toată greutatea cea ce o predau în școală”.

Învățământul religios trebuie să satisfacă curiozitatea copiilor, să explice, să motiveze înlănțuirea faptelor religioase împărtășite spre a mulțumi setea copiilor explică principiile lucrurilor. „Lecțiile de religie trebuie să se sprijine neconținut pe neîncetate curiozități și a stârni cel mai puternic interes”. „Pe stâlpii aceștia” trebuie să se reazeme neconținut lecțiile profesorului pentru a înrăuri creșterea interioară a copiilor așa încât de la o vreme ea să-și poată urma drumul”.

Învățământul religios trebuie să urmărească o asimilare cât se poate de lentă a noțiunilor religioase, să evite predicile morale, adică raționalismul excesiv, să caute a forma bune deprinderi în copii prin crearea unui mediu moral în care copiii să primească mereu sugestii morale și determinări de conduită morală. În educația religioasă trebuie să se satisfacă setea nepotolită a copiilor de intuiție, să fie un învățământ înbibat din belșug de imagini, de scene și tablouri de acțiune. Numai reprezentările vii, colorate, numai intențiile puternice au rezonanță afectivă, trezesc sentimente în copii. În copii abstracțiile religioase, ca toate abstracțiile rămân fără ecou, sună a gol sau dacă deșteaptă și sentimente ele sunt de mijlocire de silă, de plictiseală.

„Adevăratul chip de a cinsti pe Dumnezeu este de a lucra potrivit după voința lui și aceasta este ceea ce trebuie să învățăm copiii. Copilul trebuie să învețe a simți respect pentru Dumnezeu mai întâi ca Stăpîn al vieții sale și al lumii întregi, apoi ca Protector al oamenilor și în sfârșit Judecător al lor.”

Profesorul are sub mână sa niște ființe în zilnică devenire și al căror drum spre deplinătate se cere netezit prin sfaturi și îndrumări părintești. „Pedagogul este un al doilea părinte: părintele cu harul lui Dumnezeu îi dă viață, dar educatorul îi dă spiritualitatea.”

Comunicarea profesor – elev – părinte -studiu de specialitate-

**Învățătoare, Guraliuc Lucica
Școala cu Clasele I-VIII Barați, Mărgineni, județul Bacău**

Comunicarea reprezintă înștiințare, știre, veste, raport, relație, legătură. Cam acestea ar fi sinonimele care ne sunt oferite de către dicționarul explicativ pentru comunicare. Deși pare simplu, înțelesul comunicării este mult mai complex și plin de substrat. Comunicarea are o mulțime de înțelesuri, o mulțime de scopuri și cam tot atâtea metode de exprimare și manifestare. Nu există o definiție concretă a comunicării însă se poate spune că, comunicarea înseamnă transmiterea intenționată a datelor, a informației.

Comunicarea educațională sau pedagogică este cea care mijlocește realizarea fenomenului educațional în ansamblul său, indiferent de conținuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicați. Față de acesta, comunicarea didactică apare ca formă particulară, obligatorie în

vehicularea unor conținuturi determinate, specifice unui act de învățare didactică constituind baza procesului de predare-asimilare a cunoștințelor în cadrul instituționalizat al școlii și între partenerii cu status-roluri determinate: profesor-elev etc.

Atât comunicarea educațională, cât și cea didactică pot fi considerate ca fiind forme specializate ale fenomenului extrem de complex și dinamic al comunicării umane.

În esență, a comunica înseamnă „a fi împreună cu”, a împărtăși și a te împărtăși, a realiza o comunicare de gândire, simțire, acțiune. Perspectiva amintită este astăzi una din direcțiile teoretice majore de analiză a comunicării.

Premisele comunicării sunt:

- calitatea procesului didactic depinde semnificativ de calitatea proceselor comunicative ce se stabilesc într-o sală de clasă între educator și educabili;
- procesele de comunicare nu pot fi transpuse în elemente exclusiv observabile, deoarece ele angajează atât aspecte observabile aparente cât și aspecte inobservabile inaparente;
- rezultatele procesului didactic sunt superioare când cei doi interlocutori sunt parteneri în adevăratul sens al cuvântului, ei având anulate rolurile de emițător și receptor;
- relațiile și interdependențele stabilite contribuie la calitatea procesului didactic;
- școala creează un autentic câmp în care factorii, relațiile și interdependențele stabilite contribuie la efectele comunicative globale și, implicit, la calitatea procesului didactic;
- pentru creșterea randamentului activităților școlare este necesar ca bunele relații de comunicare să fie cultivate în mod explicit.

Calitatea actelor de comunicare depinde esențial de gradul de permisivitate sau nepermisivitate comunicativă pe care o induce profesorul.

Prin stilul lor unii profesori sunt mai comunicativi decât alții și vor crea din această cauză mai bune disponibilități comunicative elevilor.

Elevii se diferențiază și ei după criteriul disponibilităților comunicative.

Și totuși, calitatea procesului de comunicare ce se stabilește în grupul școlar depinde de potențialul comunicativ al fiecăruia dintre membrii lui.

Cadrul didactic pentru a sprijini procesul de comunicare ar trebui să aibă următoarele calități:

- să fie foarte atent la propria exprimare;
- să știe să formuleze și să reformuleze sarcinile pe care le încredințează elevilor;
- să-și domine propriile manifestări;
- să știe să pună probleme;
- să propună soluții diverse și să stimuleze emiterea de soluții;
- să știe să pună în evidență calitățile interlocutorului;
- să responsabilizeze interlocutorul.

Profesorul bun mediator trebuie să știe:

- să nu facă reproșuri;
- să nu părtinească pe cineva;
- să abordeze orice situație cu detașare;
- să acorde sprijin pentru găsirea de soluții;
- să propună ajutor într-o manieră de respect mutual;
- să nu oblige pe nimeni să-l asculte, ci să se facă ascultat ;
- să acorde timp, atenție și bunăvoință;
- să fie discret și să inspire încredere;
- să nu forțeze lucrurile peste limita acceptabilului sau imposibilului.

Tocmai de aceea comportamentul comunicativ, în sensul deplin al termenului, este un comportament gândit pentru a veni în întâmpinarea interlocutorului. Ca un adevărat dirijor al

acestui proces, profesorul va trebui să se întrebe în permanență, cum ar urma să producă maximul de efect comunicativ.

Sintetizând direcțiile de acțiune care dau dimensiunea priceperii lui în crearea unui parteneriat autentic, vom putea spune următoarele:

O bună relație de comunicare se tranzacționează.

O bună relație de comunicare se mediază.

O bună relație de comunicare se construiește neîncetat.

Obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin eforturile conjugate ale tuturor factorilor, în special ai celor activi: părinți și educatori oficiali. În primii 15-16 ani de viață ai copilului, familia este factorul cu cea mai puternică influență educațională.

Experiența ne oferă permanente exemple edificatoare despre consecințele care decurg din neparticiparea părinților la continuarea procesului educațional, alături de școală.

Cooperarea părinților cu școala presupune însă o ierarhizare a atribuțiilor care impune recunoașterea de către părinți a autorității școlii, respectiv a profesorului. La modul teoretic, autoritatea profesorului se impune la cotele convenite atât în fața elevilor, cât și în fața părinților. Totuși cadrele didactice și părinții sunt două medii diferite ca statut și nivel socio-cultural.

Subiectivismul multor părinți și limitele lor caracteriale determină deseori, situații conflictuale, uneori agresive, mergând până la injurii și plângeri la forurile superioare.

Cadrele didactice și părinții nu trebuie să acționeze ca niște complici sau dușmani, deoarece totdeauna la mijloc este prins copilul și interesele lui și implicit vor fi lezate interesele ambelor părți care de fapt nu au decât un singur scop și anume, educația copilului.

Colaborarea părinte-cadru didactic, în procesul formării copilului în toate planurile personalității sale, presupune cunoașterea reciprocă și punerea de acord în orice demers pedagogic.

Școala este apreciată și azi, ca fiind cea mai profitabilă investiție, prin serviciile pe care le aduce societății, chiar dacă adevăratele ei merite nu sunt, totuși recunoscute în întregime, la nivelul politicii generale. Trebuie demonstrat cu perseverență, celor care administrează treburile publice, că școala și oamenii care o slujesc reprezintă unica sursă de bogăție materială și morală spirituală a societății. Starea generală pe care o prezintă societatea la un moment sau altul este, în cele din urmă, expresia produsului uman, ridicat la rangul de valoare universală prin intermediul școlii.

O națiune care se dovedește prosperă nu evită să investească în om și în educația sa atât cât este necesar. Atunci când se va pune preț pe toate acestea vom putea prospera cu adevărat.

Bibliografie:

1. Andrei Cosmovici, Luminița Iacob, 1998, Psihologie școlară, Editura Polirom.
2. Elvira Crețu, 1999, Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar, Editura Aramis.

Elevi nefericiți , dar cu mai mulți bani în buzunar (studiu)

**Învățătoare, Marilena Plaeșu
Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui**

Copiii ai căror părinți sunt plecați din țară, cu sau fără contracte de muncă, reprezintă o categorie expusă riscurilor și situațiilor de pericol, care duc în ultimă instanță la încălcarea și nerespectarea drepturilor acestora.

Această problemă a căpătat în ultima vreme conotații naționale, motiv pentru care organizațiile nonguvernamentale active în domeniul protecției copilului fac apel la guvernanți în vederea adoptării de măsuri, deoarece, s-a demonstrat prin studii complexe că, minorii rămași singuri acasă

sau în grija altor persoana se confruntă cu grave probleme la școala și în societate. Părinții copiilor fac parte din categorii diverse: oameni aflați sub limita sărăciei, oameni care trăiesc din ajutoare sociale, oameni care își doresc mai mult, care vor să le asigure o bunăstare materială copiilor și posibilități de dezvoltare conforme cu secolul în care trăim.

Privarea de afecțiunea și supravegherea părintească îi fac pe acești copii să devină vulnerabili în plan afectiv – motivațional, riscând să abandoneze școala, începând să absenteze de la școală, devenind indisciplinați, diminuându-și performanțele la învățătură, suferind deviații de comportament, ori fiind atrași de alți tineri să comită fapte care nu corespund normelor aprobate de societate.

Implicarea elevilor ai căror părinți sunt plecați în străinătate într-un program de consiliere și de socializare în vederea ameliorării problemelor de dezvoltare cu care se confruntă, precum și a intergrării lor școlare și sociale optime, poate conduce la acceptarea mai ușoară de către aceștia a faptului că părinții lor sunt plecați, prevenin

du-se astfel situațiile de eșec școlar, abandon școlar, refugiul în băuturi alcoolice, droguri, implicarea copiilor în activități ilicite ale bandelor de cartier, instalarea și dezvoltarea unor potențiale tulburări psihice. Prin consilierea psihologică (individuală și de grup) a beneficiarilor se vor obține următoarele beneficii: clarificarea situațiilor de criză, rezolvarea tensiunilor și a conflictelor interne și asistarea copiilor în rezolvarea problemelor emoționale/comportamentale cu care se confruntă, în vederea soluționării lor adecvate.

Lipsa intervenției conduce inevitabil la accentuarea problemelor și la actualizarea lor, necesitând intervenția unei echipe interdisciplinare: psiholog, psihiatru, medic, consilier școlar, polițist etc. În felul acesta pot fi prevenite situațiile în care copiii ar fi abuzați fizic, verbal sau emoțional de către cei cu care ar trebui să le poarte de grijă.

Unul din cele mai importante efecte ale absenței părinților migranți este cel asupra sănătății psihice a copiilor. Astfel, 35% dintre copiii cu ambii părinți migranți sau doar cu mama plecată au afirmat că s-au simțit frecvent singuri. Foarte multi dintre ei au menționat că s-au simțit neglijați, nefericiți sau că nimeni nu-i iubește. Pe de altă parte, consumul de substanțe interzise minorilor (tutun, alcool) pare să aibă o incidență mai mare în rândul elevilor de gimnaziu care au ambii părinți plecați sau doar mama plecată la muncă în străinătate. După anul 1990, școala romanească a fost nevoită să facă față unor multiple și diverse provocări. Dacă s-a vorbit despre violență, consum de alcool sau droguri în rândul elevilor, situația copiilor ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate este un aspect care nu a fost analizat în detaliu.

În cele mai multe cazuri, plecarea părinților la muncă în străinătate determină o creștere a nivelului de trai al copiilor rămași acasă. Cu toate acestea, datele din sondaj nu relevă discrepanțe foarte mari în ceea ce privește bunăstarea economică între copiii din familii de migranți și cei de nonmigranți. Se remarcă, de exemplu, faptul că, în cazul copiilor cu părinți plecați în prezent, procentul celor care au telefon mobil este mai mare decât în cazul copiilor fără părinți plecați (telefonul mobil pare să se fi transformat într-un bun de strictă necesitate pentru copii – la nivel național, 75% dintre elevii de gimnaziu au propriul lor telefon mobil). Computerele și consolele de jocuri video sunt mai frecvente în gospodăriile de migranți decât în celelalte. De asemenea, și alte bunuri personale care pot fi considerate specifice vârstei (bicicleta, mp3 player sau Ipod, role) sunt deținute într-o pondere mai mare de copiii de migranți, în comparație cu ceilalți. Dincolo de bunăstarea materială, copiii de migranți, în special cei cu ambii părinți plecați, tind într-o pondere mai mare să aibă experiența unor călătorii în străinătate, comparativ cu ceilalți copii (34% dintre copiii cu ambii părinți migranți au călătorit în străinătate, spre deosebire de doar 14% dintre copiii de non-migranți), iar 20% dintre copiii cu ambii părinți plecați și-au petrecut vacanța de vară în străinătate, la părinții lor.

Dacă în ceea ce privește sănătatea fizică cercetarea nu a relevat vreun efect al migrației părinților asupra copiilor rămași acasă, lucrurile stau altfel în ceea ce privește sănătatea psihică. În general, copiii cu ambii părinți plecați sau doar cu mama plecată au raportat în mai mare măsura

prezența frecventă a unor sentimente de deprimare. Astfel, 35% dintre aceștia au afirmat că în ultima perioadă s-au simțit frecvent singuri, față de numai 20% dintre copiii fără părinți migranți care au menționat acest lucru. De asemenea, mulți dintre copiii cu părinți plecați în străinătate s-au simțit neglijăți, nefericiți. 37% dintre ei au recunoscut că au plâns frecvent, comparativ cu 28% dintre copiii cu părinți non-migranți.

În concluzie, există o influență semnificativă a absenței ambilor părinți sau doar a mamei asupra frecvenței simptomelor de deprimare la copii. Pe de altă parte, consumul de substanțe interzise minorilor (tutun, alcool) pare să aibă o incidență puțin mai mare în rândul elevilor de gimnaziu care au ambii părinți plecați sau doar mama plecată la muncă în străinătate. Mai mult, ponderea copiilor care au avut cel puțin o dată probleme cu poliția este ușor mai mare în rândul celor care au părinți migranți față de ceilalți (15-16% față de 10%). În același timp, comportamentul de la școală al copiilor ai căror părinți sunt plecați i-au determinat pe profesori să atragă atenția familiei mai frecvent decât în cazul copiilor cu părinții în țară. Chiar dacă diferențele între copiii de migranți și cei de non-migranți sunt relativ mici în ceea ce privește comportamentele deviante, putem afirma că plecarea părinților reprezintă totuși un factor de risc. Controlul insuficient asupra copiilor din partea celorlalți adulți din familie, alături de problemele de natură emoțională produse de lipsa afectivității parentale și, în plus, creșterea accesului la diverse oportunități pe măsură ce veniturile din străinătate determină o creștere a bunăstării materiale sunt în măsură să dezvolte la copii și adolescenți anumite tendințe deviante.

Mijloace de formare a cuvintelor în scopul îmbogățirii vocabularului elevilor

**Profesor învățământ primar, Alexe Mihaela-Magdalena
Școala cu Clasele I-VIII Dragoslavele, județul Argeș**

„Limba română e actul meu de naștere, eu sunt ființa sub măslinul ei, care rodește de două mii de ani; dreptul meu e să-i țin dealul verde și bătut de soare și să stau în genunchi sub ploaia cântecelor ce țâșnesc din ea.”(Fănuș Neagu)

« A face pe copil capabil să-și vorbească corect limba și să o înțeleagă bine înseamnă a servi deopotrivă individul și societatea. » (R.Dottrens)

La vârsta școlară mică, contactul nemijlocit cu operele literare duce la formarea și consolidarea deprinderilor de citire corectă, conștientă și expresivă, îmbogățirea, activizarea și nuanțarea vocabularului copilului, însușirea structurii gramaticale corecte a limbii, prin perfecționarea lucrului cu manualul ca principal instrument de muncă individuală.

Printre numeroasele obiective urmărite în școală, cu siguranță acelea de a forma la elevi deprinderi de exprimare corectă în limba română, în exprimarea scrisă și orală, ocupă un rol de primă importanță.

Corectitudinea exprimării scrise și orale, bogăția vocabularului acestuia sunt atribute care conferă unui om capacitatea de comunicare frumoasă, nuanțată, logică, și nu în ultimă instanță, nota de cultură generală.

În ceea ce privește studiul limbii, aportul său se înregistrează nu numai pe linia sporirii bagajului lexical, dar și pe linia cunoașterea valorii vocabularului și a căilor de îmbogățire a vocabularului. Cunoștințele din **domeniul lexicologiei** în clasele mici sunt puțin numeroase și fără

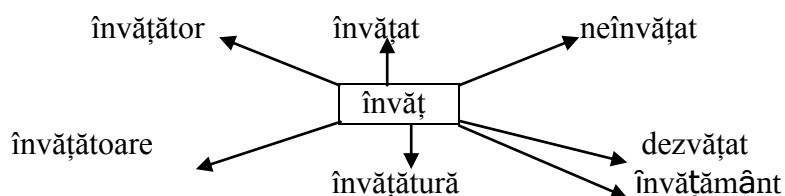
terminologia științifică în cele mai dese cazuri (fac exerciții cu sinonime, omonime, antonime, fără a ști că se numesc astfel). Abia în clasa a IV-a se introduce o temă specială de lexicologie: **familia de cuvinte; cuvinte compuse**. Deoarece le lipsește principalul sprijin –noțiunea de rădăcină, rezolvarea practic-operatională, rămâne singura posibilă. Se începe cu identificarea, într-o serie de exemple scrise pe tablă a unor cuvinte apropiate prin formă și înțeles. Sunt scrise unele sub altele și clasificate morfologic:

-învăț –verb
 -învățat –adjectiv
 -învățător
 -învățătură
 -învățământ

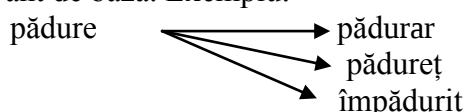
substantiv

Se explică apoi și sensul fiecărui cuvânt și comparându-le elevii constată că în corpul lor sonor și literal există “o parte comună” (pe care le vor sublinia cu roșu). Toate aceste cuvinte se înrudesesc între ele, fac parte din aceeași familie de cuvinte.

Se poate concretiza predarea familiei de cuvinte printr-o schemă:

Pentru fixarea cunoștințelor se pot da exemple variate. Recunoașterea într-un șir sau într-un text a cuvintelor ce fac parte din aceeași familie, gruparea în familie cuvinte date, formarea familiei de la un cuvânt de bază. Exemplu:

Alt procedeu de formare a cuvintelor noi sunt **cuvintele compuse**. Se pornește de la un text care conține cuvinte compuse prin juxtapunere., prin contopire, prin abreviere. Se face analiza lor lexicală stabilindu-se sensul componentelor în parte și apoi semnificația cuvântului compus. Exemplu: “rochița-rândunicii”, alcătuit din substantivul « rochiță » -obiect de vestimentație și substantivul « rândunicii » -numele unei păsări , noul cuvânt compus = nume de plantă.

Elevii trebuie să tragă următoarele concluzii:

- în limba română există și cuvinte compuse;
- cuvintele compuse sunt alcătuite din două sau mai multe cuvinte simple;
- ele formează împreună un cuvânt nou cu un alt înțeles decât al fiecăruia dintre cuvintele componente.

Pentru consolidarea cunoștințelor se pot da exerciții:

- de recunoaștere (scoaterea din text a cuvintelor compuse);
- de exemplificare (din **basme**: « Harap-Alb », « Muma-Pădurii »), din lecțiile cu conținut istoric, ori geografic, **nume de plante** (floarea soarelui, ciuboțica cucului, gura leului; **de viețuitoare** (botgros, vaca domnului); termeni de matematică (triunghi, kilogram, cincisprezece; numele unor publicații); **puncte cardinale** (miazănoapte), **nume de jocuri** (“De-a uliul și porumbeii”), cuvinte compuse verbe, adjective, ș.a.m.d. Tot cuvintele compuse sunt și cele alcătuite din inițialele sau din primele silabe ale cuvintelor ce alcătuiesc denumirea unor instituții: ADAS, ONU, NATO...

Deosebit de antrenante sunt și exercițiile care le cer să găsească diminutive la anumite cuvinte : cal, câine, ied, urs, floare, copil, băiat, haină, etc. Sarcina fiind formulată astfel:

- formarea numelor de ateliere după numele de meseriaș:

- fierar – fierărie
- brutar – brutărie
- croitor – croitorie
- cofetar – cofetărie
- formarea numelor de ateliere și de meseriași după numele unor obiecte:
 - ceas – ceasornicar – ceasornicărie
 - roată – rotar - rotărie
 - strung – strungar – strungărie
- formarea numelor de agent și a adjectivelor de la verbe cu un anumit sufix :
 - a citi – cititor
 - a povesti – povestitor
 - a scrie – scriitor

Toate aceste exerciții de formare a cuvintelor la care sunt antrenați elevii, le dă curaj, încredere în forțele proprii, le dezvoltă capacitățile creatoare, dar mai ales îi ajută să-și amplifice bagajul lexical, să și-l precizeze și nuanțeze.

Împreună, pentru un mediu mai bun!!
Proiect aflat în CALENDARUL MINISTERULUI (poziția 55)
2010- 2011

Coordonator, profesor învățământ primar, Sorina Ghiurca
Școala cu Clasele I VIII Lespezi, județul Bacău

5. “Locul unde simt fericit”	timpul activităților; c) <u>Schimb de impresii prin internet</u>: - postarea pe site-ul școlii a unor activități; d) <u>Editarea revistei “Vrem o șansă!”</u>, Nr. 6 ce va cuprinde articole referitoare la această temă. <u>Exemple de activități:</u> - Drumeții în pădurile din apropiere; - Confectionarea unor căsuțe pentru păsările și amplasarea lor în arbori din curtea școlii; - Concursuri de creație plastică, creație literară, de ghicitori; - Colectarea unor plante medicinale și valorificarea lor prin Plafar; - Vizionarea unor filme în care sunt prezentate frumusețile naturale ale patriei ; - Vizită la Muzeul de Științe “Ion Borcea” Bacău. a) <i>Prezentarea unui Spectacolului</i> “Locul unde mă simt fericit”, de Ziua Mediului - participă grupe de 10 -12 elevi de la fiecare școală parteneră; b) Organizarea <i>Expoziției</i> “ <i>Mai, luna florilor</i>”; c) Picnic pe malul Siretului sau	 *5 iunie * Școala Nr. 1 “Mihail G. Armencea” Adjud
--	---	---

MONITORIZARE:

- Derularea proiectului - urmărită în fiecare etapă, punându-se accent pe activitatea concretă;
- Activitățile - se vor desfășura la termenile prevăzute;

MODALITĂȚI DE EVALUARE:

- Programe artistice desfășurate;
- Expoziții comune cu lucrările copiilor, cu fotografiile din timpul derulării proiectului;
- Portofoliile întocmite de elevi;
- Întâlniri de lucru între membrii parteneriatului;
- Rapoarte de evaluare intermediară a activităților desfășurate;
- Rapoarte de evaluare finală.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Atingerea tuturor obiectivelor stabilite, prin implicarea a cel puțin 200 de copii, părinți și membri ai comunității locale;
- Editarea celor două numere ale Revistei „Vrem o șansă!”(Nr. 6) ;
- Realizarea unui impact pozitiv asupra partenerilor, pentru continuarea colaborării și pe viitor în ceea ce privește formarea unei conduite adecvate față de mediul înconjurător;
- Extinderea parteneriatului activ și cu alte instituții școlare și asociații ecologice.

DISEMINARE:

- Realizarea unei prezentări PPT în urma derulării proiectului și postarea acestuia pe

Didactic.ro;

- Publicarea unor articole despre activitățile derulate în Revista Școlii Galbeni “Spic de grâu”, în Revista de specialitate „Didactica” sau „VREM O SANSA!”
- Prezentarea proiectului în cadrul comisiilor metodice/cercurilor pedagogice, ședințelor cu părinții;
- Mediatizarea în presa și televiziunea locală a unor evenimente care au avut loc pe timpul derulării proiectului.

Materialul care va fi selectat de instituția parteneră, spre a fi publicat în revista „VREM O SANSA!”, trebuie trimis pe adresa de e-mail ghiurca_sorina67@yahoo.com până la data de 15 mai 2011 - revista va avea un pret de 6 lei și fiecare participant la proiect are rugămintea de a achiziționa un număr de X reviste (neimpus) pe care să le ofere celor mai activi și creativi participanți la proiect. Revistele se vor cumpăra dintr-un fond de sponsorizare realizat de fiecare cadru didactic pentru a fi oferite gratuit elevilor de 1 Iunie.

Pretul de publicare include și contravaloarea taxei (de 7 reviste pentru BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI) dar nu include taxa de poștă!

ACORD DE PARTENERIAT EDUCATIONAL

A. PĂRȚILE CONTRACTULUI:

1. Școala cu Clasele I-VIII Lespezi, Jud. Bacău, reprezentată de : *prof. Cristian Ionită* – director și *înv. Sorina Ghiurcă* - coordonator la nivel de școală;

2. Instituția
parteneră.....
reprezentată de.....în calitate de director
și.....în calitate de colaborator.

B. SCOPUL ACORDULUI DE PARTENERIAT: Părțile, de comun acord, au convenit să deruleze Proiectul național de educație ecologică ” *Împreună, pentru un mediu mai bun!*”, în interesul elevilor și al comunității. Aceasta inițiativă a fost determinată de necesitatea de a dezvolta la elevi capacitatea de a acționa pentru conștientizarea, sensibilizarea asupra problemelor de mediu, în sensul protecției acestuia.

C. OBIECTIVE:

- a) Conștientizarea de către elevi a impactului activității antropice asupra mediului, stabilind totodată relații de tipul „cauza - efect”;
- b) Dezvoltarea capacității de a lua decizii, de a identifica și pune în practică soluții pentru prevenirea și rezolvarea problemelor concrete legate de relația omului cu mediul său de viață;
- c) Stimularea și promovarea capacităților creatoare ale elevilor prin organizarea de expoziții și concursuri;
- d) Promovarea dialogului și a comunicării între preșcolarii / elevii din școli diferite; dezvoltarea colaborării între cadre didactice din unități diferite de învățământ;
- e) Intensificarea colaborării între instituțiile angajate în mod direct în acțiunea de protejare a mediului înconjurător.

D. MODALITĂȚI DE REALIZARE:

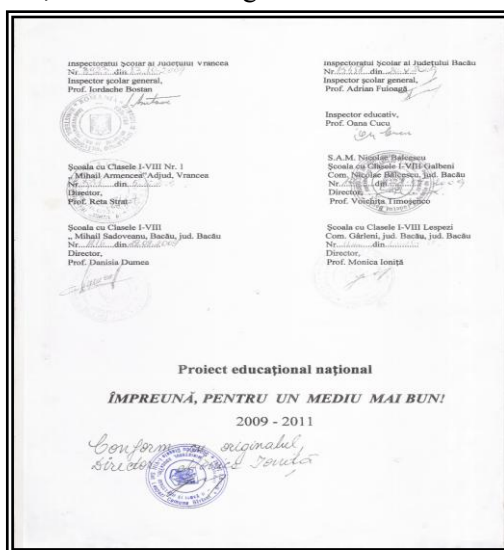
Educația ecologică a elevilor se va realiza prin activități specifice de tipul:

1. Mese rotunde;
2. Excursii în mediul natural;
3. Acțiuni de ecologizare ;
4. Activități interactive pe teme de mediu;
5. Miniexpoziții cu obiecte realizate din materiale reciclabile, desene ;
6. Distribuirea de materiale educative și informative (pliante, fluturări) în vederea conștientizării cetățenilor privind: - efectele negative ale poluării; obligațiile fiecărui cetățean în vederea realizării și păstrării unui mediu curat și sănătos;
7. Acțiuni de voluntariat: plantare de puieți, reciclarea hârtiei;
8. Vizite la muzee.

E. ALTE PREVEDERI:

1. Părțile se informează reciproc privind activitățile pe care intenționează să le desfășoare, cu minim 7 zile înainte.
2. Toti elevii participanti la concursurile interactive pe teme ecologice vor fi apreciat. De asemenea, cadrele didactice implicate în activități vor fi evidentierte (diplome), de catre scolile organizatoare.
3. Semnatarii prezentei conventii de parteneriat vor asigura aplicarea prevederilor, în vederea obiectivelor stabilite.
4. Prezenta conventie de parteneriat se stabilește pe o perioada de 3 ani și poate fi reînnoită cu acordul părților.
5. Pe parcursul duratei de valabilitate, prevederile convenției pot fi modificate sau completate, cu acordul părților, la initiativa uneia din părțile semnatare.
6. Prezenta conventie poate înceta :
 - a) expirarea perioadei de valabilitate;
 - b) prin acordul de vointă al părților, cu cerere scrisă în termen de 30 zile de la notificarea părții solicitante.
7. Prezenta conventie de parteneriat a fost încheiată în 2 exemplare, fiecare cu valoare de original, câte una la fiecare parte din conventie, cu intrarea în vigoare de la semnarea de către părți.

Școala cu Clasele I-VIII Lespezi
Com. Gârleni, jud. Bacău
Director, Prof. Cristian Ionita

Institutia parteneră:
Director,

Studiile tematice

**Institutoare, Istvanovicz Carla Andreea
L.T.O. „Ep. Roman Ciorogariu” Oradea**

Programul Step by Step susține necesitatea unui model educațional care să facă elevul conștient că tot ce se întâmplă în viață este interdependent. Activitățile de învățare sunt bazate pe cercetare, pe asocierea informațiilor noi cu cele asimilate și a materialelor noi cu cele pe care le cunosc deja.

Un scop important în acest program este de a cultiva la copii curiozitatea, admirația, spontaneitatea, gândirea critică, și plăcerea în experiențele estetice. Scopul urmărit îl atingem pe calea predării grupate pe subiecte sau pe unități tematice. Ciclurile tematice presupun activități care pretind gândire individuală, folosirea experienței personale, capacitatea de a face distincții și de a lua decizii, inițiativă, inventivitate, stăpânire de sine și spirit de colaborare.

Predarea tematică permite învățătorului să-și organizeze programa în jurul unor teme, să organizeze planul de învățământ altfel decât pe baza unei singure discipline. Este un proiect interdisciplinar, așa cum este și viața și problemele pe care ni le ridică.

Astfel, la inițiativa copiilor, mari iubitori de sport, dar susținuți și de argumente bine întemeiate (Jocurile Olimpice din Beijing) ne-am ales un studiu cu tematică sportivă „OLIMPISMUL”.

Obiectivul general al studiului tematic a fost dobândirea de informații despre Jocurile Olimpice, în funcție de ceea ce și-au dorit copiii.

Prin completarea tabelului „Ce știm? Ce vrem să știm? Cum aflăm?” am descoperit ce-i interesează pe copii și am grupat interesele copiilor pe teme.

Tematica studiului este următoarea: JOCURILE OLIMPICE ANTICE (Cum au apărut Jocurile Olimpice?, Personaje mitologice, Jocurile pelenice, Olimpia, Probele sportive, Desfășurarea jocurilor olimpice antice, Armistițiul olimpic, Eroii și personalități olimpice, Decăderea Jocurilor Olimpice) și JOCURILE OLIMPICE MODERNE (Renașterea Jocurilor Olimpice, Descoperiri arheologice, Școlile de gimnastică, Fair-play, Solidaritatea olimpică, Familia olimpică, Concurenții cu dizabilități, Simbolurile olimpice, Festivități de deschidere, premiere, închiderea Jocurilor Olimpice, Probele olimpice moderne-pictograme, Țări participante, Personalități, Jocurile Olimpice de vară și de iarnă).

Elevii au fost încurajați să caute informații despre Jocurile Olimpice antice și moderne din diverse surse și să redea prin desen diverse elemente legate de această temă, sporturi sau să exprime prin lucrări practice importanța sportului, a toleranței între oameni, a fairplay-ului în sport etc.

Câteva din obiectivele realizate de-a lungul studiului tematic:

La limba și literatura română:

- să citească corect, cursiv și expresiv legende despre zeii greci;
- să desprindă informații de detaliu dintr-un text citit prin metoda ciorchinelui;
- să realizeze diferite dialoguri (între doi zei, două personalități olimpice);
- să caute în diferite ziare, internet și să prezinte interviuri cu olimpici români;
- să recunoască părțile de vorbire învățate;
- să descopere cuvinte ascunse în careuri;

La matematică:

- să rezolve exerciții și probleme al căror conținut le oferă informații despre lungimea și lățimea stadioanelor, pistelor de alergare etc.;
- să compare mărimile din antichitate cu cele existente azi;
- să rotunjească numere date; (numărul de sportivi participanți la diferite ediții)
- să realizeze diferite reprezentări grafice;
- să recunoască în arhitectura diferitelor clădiri corpurile și figurile geometrice învățate;

La științe:

- să observe descoperirile arheologice de-a lungul timpului despre Jocurile Olimpice;
- să stabilească poziția clădirilor din Olimpia în funcție de punctele cardinale;
- să găsească pe harta lumii diferitele locații ale Jocurilor Olimpice de-a lungul timpului;
- să reconstituie drumul unui sportiv din țară până în Olimpia;

La arte:

- să modeleze din lut zeul preferat;
- să confecționeze: un vas grecesc, simbolurile olimpice;
- să assembleze piese puzzle pentru a descoperi sporturile practicate în antichitate;
- să redea prin desen diferite sporturi îndrăgite de ei;

La construcții:

- să construiască macheta așezământului Olimpia;
- să construiască un stadion, sală de sport de azi;

Studiul tematic s-a finalizat prin următoarele activități:

--Activitate de recreere „*Caută comoara*” – elevii împărțiți în echipe au avut de trecut de o serie de probe practice cum ar fi cea a îndemânării, forței, echilibrului, săriturii, curajului și probe teoretice de recunoaștere a zeilor greci, de reconstituire a hărții Olimpiei, de descriere a sportului antic descopeit în piesele de puzzle ș.a.

-- *Mini olimpiadă* – care a respectat structura unei adevărate olimpiade sportive începând cu sosirea flăcării olimpice și festivitatea de deschidere a „Jocurilor Olimpice” până la festivitatea de premiere și de închiderea „Jocurilor Olimpice” și să nu uităm de nelipsita galerie – colegii din celelalte clase.

Așadar studiile tematice sunt utile pentru că facilitează punerea în practică a programei în mod armonios și integrat, fără ca dezvoltarea copilului să fie văzută fragmentat.

Bibliografie:

- Giugea, D., (2006), *Ghid metodologic pentru disciplinele opționale*, Editura D&G, București;
- Ionescu, M., Radu, I., (2004), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca;
- Walsh, K., (1999), *Crearea claselor orientate după necesitățile copiilor de 8, 9, 10 ani*, Editura Ceram, Iași.

Inteligența emoțională

**Profesor, Sabau Lavinia
L.T.O. „Ep. Roman Ciorogariu” Oradea**

Emoțiile noastre constituie factorii care ne influențează cel mai mult modul în care reacționăm, luăm decizii, ne raportăm la propriul sistem de valori și, nu în ultimul rând, comunicăm cu ceilalți. Astfel, dacă reușim să ne controlăm emoțiile, putem avea lucrurile sub control, indiferent de context.

Până de curând emoțiile erau considerate ceva de care trebuie să scapi dacă vrei să nu ai neplăceri. Azi se știe că emoțiile pot fi educate și că beneficiile obținute în urma acestui proces sunt enorme.

Inteligența emoțională redefinește imaginea despre lume și om. Azi știm că emoțiile sunt cele mai importante resurse ale omului și că felul cum este construit creierul uman îi permite acestuia mai întâi să iubească.

Conform lui Howard Gardner, reputatul specialist în psihologie educațională, există nu unul ci șapte tipuri de inteligență emoțională:

- Inteligența spațială - capacitatea de a vedea structuri și forme cu precizie; cei care posedă acest tip de inteligență se exprimă foarte ușor prin desene, fotografii sau sculpturi.
- Inteligența kinestezică – capacitatea de a utiliza corpul cu precizie, coordonând mișcările foarte bine și, în același timp, putând să înțeleagă rapid toate nuanțele unei mișcări.
- Inteligența muzicală – capacitatea de a identifica stilul unui compozitor și de a recunoaște diverse partituri muzicale.
- Inteligența lingvistică – capacitatea de a învăța foarte ușor o limba străină sau de a dezvolta un vocabular foarte bogat.
- Inteligența logico-matematică – capacitatea de a rezolva cu ușurință probleme și de a te simți foarte confortabil atunci când se lucrează cu numere; aceasta este cea care determină obținerea unor scoruri foarte mari la testele care măsoară coeficientul de inteligență tradițional.

- Inteligența interpersonală și cea intrapersonală – capacitățile care te ajută să înțelegi sentimentele celor din jur și, respectiv, să îți înțelegi propriile sentimente; acestea sunt responsabile în bună măsură pentru cele 80 de procente ale succesului organizațional.

Redusă la esență, inteligența emoțională are trei componente: cunoașterea propriilor emoții, „gestionarea” acestora, înțelegerea și luarea în considerare a emoțiilor celorlalți.

Presupunând că emoțiile sunt conștientizate în totalitate, în ciuda faptului că unele dintre ele spun despre noi lucruri pe care nu am vrea să le auzim, partea cea mai dificilă este să învățăm să le gestionăm în mod constructiv în vederea atingerii unui anumit scop. În acest proces este esențială înțelegerea faptului că orice emoție are atât o latură pozitivă, cât și una negativă, iar acest lucru este valabil și în cazul emoțiilor considerate în mod tradițional negative, așa cum ar fi mânia. Dacă latura negativă a mâniei este legată de faptul că îi îndepărtează pe cei din jur, tensionează corpul și afectează rațiunea, latura pozitivă privește funcția auto-protectoare pe care aceasta o are pentru individ, precum și capacitatea de a mobiliza la acțiune.

De abia după ce aceste etape sunt parcurse, se poate vorbi de înțelegerea și luarea în considerare a emoțiilor celor din jur. În acest scop trei elemente sunt esențiale și ele nu reprezintă o noutate pentru nimeni: ascultarea activă, ceea ce înseamnă mai mult decât a aștepta răbdător să îți vină rândul să spui ceva, abilitatea de interpreta corect limbajul corpului și, nu în ultimul rând, abilitatea de a distinge între diferitele nuanțe ale emoțiilor unei persoane. Doar utilizarea împreună a acestor abilități ne permit să comunicăm eficient la nivel emoțional cu cei din jur, receptând și transmițând atât latura rațională, cât și cea afectivă a unui mesaj.

Un aspect interesant îl reprezintă faptul că, spre deosebire de inteligența logico-matematică, cea care suferă modificări nesemnificative o dată cu sfârșitul adolescenței, inteligența emoțională se poate dezvolta de-a lungul timpului, fără limita de vârstă, cu condiția să îi fie acordată atenția și eforturile necesare. Relații mai bune cu cei din jur, creativitatea ridicată, capacitate mai bună de a te motiva și a-i motiva pe cei cu care lucrezi, capacitate mai bună de a conduce - cinci motive pentru care merită să încercați să dezvoltați inteligența emoțională.

Modalitatea prin care realizezi că dozarea propriilor emoții este o acțiune care are un rol determinant în modul în care ești perceput de ceilalți reprezintă un factor cheie în cadrul inteligenței emoționale. Persoanele care au un EQ ridicat știu în general să-și direcționeze foarte bine acțiunile în viață. Dincolo de faptul că-și prioritizează și își fixează obiective realiste, în plus, au capacitatea de a apela la rațional atunci când sunt puși să ia decizii- mai exact apelează la autocontrol.

Oamenii de știință apreciază că înainte de a gândi simțim și că aceasta ține de instinctul nostru de conservare. Oricum, odată ce începi să te temi pentru ceea ce simți ai șansa să fii deja pe drumul cel bun. Capacitatea de a te retrage pentru un moment în expectativa pentru a analiza ceea ce simți te determină să apelezi la autocontrol, preluând anumite șabloane comportamentale pe care le-ai sesizat la alții.

Un rol esențial în managementul emoțiilor îl joacă optimismul, abilitatea de a vedea permanent jumătatea plină a paharului. Cu alte cuvinte, știind cum să reacționezi pozitiv în momente mai puțin faste, depășind obstacolele și adaptând starea care te avantajează cel mai mult în acel moment reprezintă un management al emoțiilor optim. Și pentru ca succesul să fie deplin, este necesară o doză generoasă de perseverență.

Cum să-ți îmbunătățești inteligența emoțională:

- ***Ține cont ca emoțiile, ca de altfel și fericirea ta, stau în mâinile tale;***
- ***Folosește-ți energia pentru a-ți analiza propriile acțiuni decât să-ți pierzi timpul criticându-i pe alții;***
- Fii constructiv și preia din comportamentul celorlalți ceea ce ți se potrivește;
- Învăță să te relaxezi când simți ca autocontrolul îți cam joacă feste și mergi mai departe când simți că ți-ai revenit;
- Încearcă să faci haz de necaz în caz de criză;

- Fii cinstit cu tine însuși; recunoaște atunci când greșești și vezi care este sursa greșelilor astfel încât să poți rezolva situația respectivă într-un mod cât mai optimal;
- Arată că te respecți respectând la rândul tău sentimentele celorlalți;
- Evită-i pe cei care încearcă să te pună într-o situație de inferioritate sau nu-ți respectă sentimentele;
- Învăță să asculți mai mult decât vorbești;
- Fii atent la comunicarea non-verbală; uită-te la fețe, ascultă tonul vocii și studiază limbajul trupului;
- Conștientizează că pentru îmbunătățirea inteligenței tale emoționale ai nevoie de timp și de multă răbdare.

Bibliografie:

Howard Gardner – *Tratat de răzgândire*, Ed. Allfa, București

Antonesei, L. – *Paideia. Fundamente culturale ale educației*, Ed. Polirom, Iași, 1996

Barna, A. – *Autoeducația. Probleme teoretice și metodologice*, EDP, București, 1995

Bârzea, C. – *Arta și știința educației*, EDP, București, 1995

Platforma iTeach- mijloc modern de învățare și perfecționare pentru cadrele didactice din România

**Profesor, Cornelia Melcu,
Școala Generală Nr. 9 „Nicolae Orghidan” Brașov**

Trăim într-o perioadă în care achizițiile științifice din orice domeniu se succed cu o viteză uimitoare, în care impactul tehnicilor informatice conduce către înalte niveluri de dezvoltare, în care globalizarea neo-liberală conduce la reforme în toate domeniile, inclusiv în educație. Prin urmare, sintagma „învățare pe tot parcursul vieții” este cea care urmărește cariera fiecărui individ și cu atât mai mult pe cea a cadrelor didactice, ca făuritori și îndrumători de cariere și destine. Platforma iTeach este un mijloc online care oferă dascălilor români nenumărate căi moderne de învățare reciprocă, de schimb de opinii și bune practici educaționale, de perfecționare prin organizarea de cursuri specifice. Dacă în alte țări ale lumii învățarea online este recunoscută, susținută, dezvoltată și promovată, în România nu cred că greșesc când afirm că suntem abia la începuturi. Chiar dacă există de câțiva ani cursuri universitare- de exemplu, numite *învățământ la distanță*- care oferă o parte dintre facilitățile numite anterior, totuși ele sunt puține și încă nu sunt privite cu încredere de publicul larg.

Platforma iTeach a fost o mare și plăcută surpriză pentru mine, ca utilizator, încă de la început. Am găsit un portal bine organizat, ușor de utilizat, divers și deschis comunicării și sugestiilor. Aici există grupuri de discuții pe diverse teme educaționale, resurse la care au acces toți participanții, spațiu pentru încărcarea articolelor/anunțurilor de interes general, se lansează competiții și mai ales, cursuri de perfecționare online.

Am să mă refer mai ales la aceste cursuri pentru că ele mi-au oferit cea mai mare bucurie toamna aceasta: am putut să învăț, în ritm și în stil propriu, împărtășind cu ceilalți cu și din experiența acumulată, o mulțime de lucruri folositoare și potrivite învățământului erei postmoderne. Am urmat și am primit certificat pentru două din cursurile propuse: *Intel Teach Elements: Abordări bazate pe proiecte* și *eTwinning: Proiecte internaționale de colaborare educațională*. Ambele cursuri s-au dovedit a fi un exemplu de organizare, coordonare și evaluare. Competențele urmărite au fost competențelor secolului XXI, cele fără de care nu putem vorbi despre un învățământ modern și de calitate. Formatorii au dovedit că știu să lucreze cu adulții: au fost moderatori, ghizi, facilitatori și au

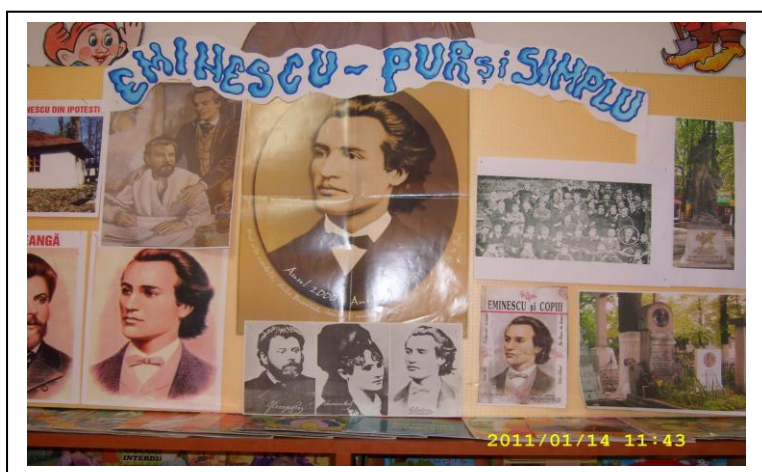
motivată învățarea. Colaborarea și schimbul permanent de idei dintre participanți și formatori au condus la dezvoltarea competențelor pedagogice și de specialitate a cadrelor didactice participante. Trebuie neapărat să adaug că, în ciuda inerentelor scăpări, cursurile au fost, pentru că tot suntem profesori, de nota 10. Am fost foarte fericită când am descărcat certificatele și am realizat cât de multe am învățat și....n-am plecat nici măcar o dată de acasă....n-am fost disperată că nu ajung la timp la curs...n-am tremurat de spaimă că dau vreun examen scris cu cine știe ce întrebări la care, poate nu știu răspunsul (sunt adult și nu pot învăța pe de rost). Una peste alta, FELICITĂRI echipei iTeach și sper să obțină posibilitatea de a acorda credite profesionale transferabile pentru cursurile organizate...abia aștept următorul curs.

Pentru cei interesați, accesați www.iteach.ro și creați-vă un cont pe această platformă. Veți putea astfel să faceți parte din comunitatea profesorilor moderni din România.

Fiecare drum spre cunoaștere, fiecare strop de înțelepciune al fiecăruia dintre noi conduce spre progres și, poate, spre o lume mai bună. Școala ar trebui să formeze competențele necesare pentru a genera acel strop de înțelepciune în fiecare dintre noi iar noi, profesorii, suntem ȘCOALA.

Eminescu-pur și simplu

Educatoare Mîrzan Manuela-Magdalena
GPN Nr. 7 Voinicelul, Fălticeni, județul Suceava

E din nou 15 ianuarie. Din nou ne amintim de Eminescu. Deși suntem la vârsta preșcolară, dorim să aducem un omagiu marelui poet. Unii dintre noi au auzit de Eminescu de la părinți, alții abia îl descoperă. În cadrul proiectului „Să citim pentru mileniul III”, proiect desfășurat în grădinița noastră și coordonat de doamna educatoare Jibu Doina, am desfășurat în ziua de 14 ianuarie 2011 o activitate prin care învățăm sau arătăm ce știm despre Eminescu. Activitatea a fost organizată de către coordonatorul de

proiect cu ajutorul doamnelor educatoare din unitate (d-na Tatiana Pădureț, d-na Valerica Maftעי, d-na Mihaela Maxineasa și d-na Mîrzan Manuela). Am avut și invitați de seamă, și anume: d-na prof. Elena Croitor, din partea librăriei „Creanga de aur”, d-na Coca Maria Udistanu, poet, d-na Mihaela Marian, învățătoare și d-na prof. Malina Lemnariu de la Colegiul „Nicu Gane”.

D-na director Tatiana Pădureț a deschis activitatea cu un cuvânt de început, prezentând musafirii. A urmat apoi o prezentare PPT a vieții marelui poet adusă în atenția noastră de către d-na Jibu Doina. În cadrul acestei prezentări d-na Coca Maria Udistanu ne-a recitat versurile spuse la botezul poetului, apoi copii de vârsta preșcolară și din clasa a II-a ne-au recitat din creațiile marelui poet. De asemenea, d-na Udistanu ne-a recitat, într-o atmosferă feerică, poezia „Sara pe deal”.

A urmat apoi un concurs de cunoștințe despre viața și opera lui Eminescu, desfășurat între două echipe de preșcolari și școlari, concurs moderat de d-na Jibu. Copiii au primit câte un stimulent (floare albastră, luceafăr) pentru fiecare răspuns corect. Fiind foarte bine pregătiți, copiii au terminat la egalitate, primind diplome și cărți oferite de d-na prof. Elena Croitor.

Recitalul de versuri proprii al copiilor din clasa V-a de la Colegiul „Nicu Gane”, copii îndrumați de d-na prof. Malina Lemnariu, ne-a arătat talentul copiilor, dar și dragostea și respectul acestora pentru marele

poet.

În încheiere, auzul ne-a fost răsfățat cu versurile din poezia „O, ramâi..”, interpretate la chitară rece, respectiv voce de un grup de două eleve din clasa a XII-a de la același colegiu.

Copiii și invitații au avut ocazia să viziteze și expoziția de picturi inspirate de poezia lui Eminescu, expoziție organizată pe holul grădiniței de către doamnele educatoare de la grupele pregătitoare.

Grație doamnei Coca Maria Udistanu, evenimentul a fost mediatizat și în presa locală, aceasta scriind un articol în ziarul „Crai Nou”, din data de 17 ianuarie.

A fost mai mult decât o activitate, a fost un spectacol în care l-am sărbătorit, pur și simplu, pe Eminescu.

Carnetele de munca înlocuite de evidenta electronica

Economist, Prihoanca Anda Maria

Școala cu Clasele I VIII nr. 2 Targu Ocna, judetul Bacau

De la 01 ianuarie 2011 „bătrânele” cartele de muncă vor deveni istorie, fiind înlocuite de evidența electronică. Astfel, potrivit articolului nr. 298 aliniatul 3 din Codul Muncii, de la 01.01.2011 angajatorii nu vor mai păstra, completa și gestiona cartelele de muncă ale salariaților. Până la data de 31 decembrie 2010 dovada vechimii în muncă se va face în baza datelor înscrise în cartelele de muncă, iar după această dată, vechimea în muncă, specialitatea și salariul obținut se vor dovedi cu ajutorul documentelor eliberate de către angajator.

Cartelul de muncă este înlocuit de Registrul general de evidență a salariaților, transmis în format electronic de către angajatori – REVISAL – către I.T.M. Acest registru electronic cuprinde numele și prenumele angajatului, C.N.P.-ul acestuia, data angajării, funcția sau ocupația (conform nomenclatorului din aplicație), tipul contractului individual de muncă, precum și data și temeiul încetării contractului individual de muncă. De precizat este faptul că anumite date cuprinse în cartelul de muncă nu se regăsesc în aplicația REVISAL: studiile dobândite, salariul de încadrare și salariul brut, trecerea la alte tranșe de vechime, la altă încadrare, sau informații despre starea civilă a salariatului.

În prezent există o arhivă electronică a evidenței cu privire la perioadele de stagiul de cotizare realizat în sistemul public de pensii anterior datei de 01 aprilie 2001, creată prin scanarea

carnetelor de muncă, iar din 2001 până la 31.12.2010 datele sunt arhivate la casele județene de pensii.

Ca atare, angajatorii au obligația de a încheia carnetele de muncă ale angajaților cu specificarea: „Se abrogă dispozițiile Decretului nr. 92/1976 privind carnetul de muncă”, potrivit art. 298 aliniatul 3 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii – cu modificările și completările ulterioare. Acestea vor fi eliberate titularilor pe bază de proces verbal de predare-primire, redactat în două exemplare: un exemplar va fi înmănat salariatului împreună cu carnetul de muncă în original, iar al doilea exemplar va rămâne la angajator. Potrivit reglementărilor legale în vigoare, această acțiune trebuie finalizată până la data de 30 iunie 2011.

Și așa, pe nesimțite, evidența informatizată ia locul carnetului de muncă cu coperti mohorâte... aplicația Revisal, completată cu datele angajatorului și ale angajaților este transmisă online către inspectoratele teritoriale de muncă. Unii privesc schimbarea cu neîncredere, având încă mentalitatea că „ce era pe hârtie era sigur”, deoarece bazele de date se pot virusa, șterge, datele putând fi pierdute; alții consideră această modificare un pas înainte, o economie de timp, costuri mai mici, o mai bună coordonare și un control mai eficient.

„Vreau să cumpăr iubire și să nu mai plece în străinătate”

Profesor, Iamandi Anca Mihaela
Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui

Aceste cuvinte au fost rostite de unul dintre elevii noștri ai cărui părinți sunt plecați la muncă în străinătate. Îți poți da atât de ușor seama câtă suferință și dor se pot ascunde în sufletul unui copil care simte atât de acut absența părinților.

Nu mi-am propus să fac o analiză a fenomenului migrator, să evidențiez efectele negative sau pozitive ale migrației părinților, de altfel acesta fiind obiectivul principal al **Proiectului Școlar Comenius – „A NEW REALITY”** ce s-a desfășurat în școala noastră în perioada septembrie 2008 – iunie 2010. Îmi doresc doar să pot arăta ce se petrece în inima acestor copii care au rămas în grija unei rude sau a unui părinte după plecarea mamei și/sau tatălui la muncă pe alte meleaguri.

Din discuțiile purtate cu ei, la început mai timid și cu reținere din partea lor atunci când își dezvăluie părțile ascunse, de nimeni știute până atunci în afară de ei, cuvintele care stăruiau pe buzele lor erau: **IUBIRE, DOR, TIMP.**

Problemele cu care se confruntă cel mai des copiii ca urmare a plecării părinților în străinătate sunt legate de privarea de afecțiunea și dragostea pe care doar un părinte o poate acorda copilului său, de lipsa sprijinului acestora în activitatea școlară și extrașcolară, părintele fiind absent de la evenimentele școlare ale copilului său. Edificatoare în acest sens sunt răspunsurile date elevi ai claselor V-VIII în cadrul uneia dintre activitățile lectoratului ce a avut ca temă **Managementul emoțiilor și consolidarea stimei de sine**. Copiilor li s-a propus să-și imagineze că se află într-un magazin magic din care pot cumpăra orice își doresc (mai puțin obiecte). Pe o foaie de hârtie au completat o nemulțumire a lor și ce ar cumpăra din acel magazin magic. Aproape toate răspunsurile lor au fost în strânsă legătură cu absența părintelui și a afecțiunii acestuia.

Iată câteva dintre răspunsurile lor:

1. Nemulțumire: **părinții nu au timp pentru că sunt plecați**

Ce ai cumpăra: **aș cumpăra orice ca să-mi pot aduce pănții aproape de mine, mai ales timpul să fie lângă mine.**

2. Nemulțumire: **imi lipsește cel mai mult să fie părinții lângă mine**

Ce ai cumpăra: **vreau să cumpăr iubirea și să nu mai plece în străinătate**

3. Nemulțumire: **nenulțumirea mea este părintele**

Ce ai cumpăra: *eu vreau să-mi cumpăr puțin timp să-l văd și să vorbesc cu el.*

4. Nemulțumire: *îmi lipsește tatăl meu*

Ce ai cumpăra: *mai mult timp pentru mine*

5. Nemulțumire: *părinții mei nu au timp pentru mine și tata nu este lângă mine*

Ce ai cumpăra: *vreau să cumpăr dragostea părinților și timp pentru mine*

6. Nemulțumire: *îmi lipsește afecțiunea părinților și atenția lor*

Ce ai cumpăra: *aș vrea să cumpăr afecțiune mai multă și atenție acordată din partea acestora; aș vrea să îl am pe tatăl meu lângă mine*

7. Nemulțumire: *tatăl meu este plecat și nu îi simt prea mult dragostea*

Ce ai cumpăra: *aș vrea să-i cumpăr dragostea care îmi lipsește atunci când e plecat*

8. Nemulțumire: *îmi lipsește dragostea de mamă, îmi este greu fără ea*

Ce ai cumpăra: *eu cumpăr dreptate și dragostea mai aproape*

9. Nemulțumire: *având în vedere că tatăl meu m-a părăsit când eram mică...*

Ce ai cumpăra: *... mi-aș dori să pot măcar să-l cunosc sau dacă se poate, sa se întoarcă la mine și la mama; iar dacă mama e plecată în străinătate aș vrea ca ea să se poată întoarce acasă.*

10. Nemulțumire: *îmi lipsește tatăl*

Ce ai cumpăra: *vreau să cumpăr ceva să-l aducă înapoi acasă și vreau să îmi acorde mai multă atenție*

11. Nemulțumire: *sunt nemulțumit că părinții mei nu sunt lângă mine atunci când am nevoie de ajutor*

Ce ai cumpăra: *aș vrea să îi aduc înapoi*

12. Nemulțumire: *tata să vină acasă pentru că îmi este greu fără el*

Ce ai cumpăra: *și vreau să cumpăr dreptatea și să o împart pe gratis la cei nedrepti*

13. Nemulțumire: *nemulțumirea mea este că nu pot sta mai mult timp cu tata*

Ce ai cumpăra: *eu aș cumpăra timp să stau cu tata*

14. Nemulțumire: *vreau să vină acasă...*

Ce ai cumpăra: *să cumpăr ani*

15. Nemulțumire: *nu am destulă afecțiune*

Ce ai cumpăra: *aș vrea mai multă afecțiune și mai mult timp acordat mie*

Consider nu mai este necesară nicio intervenție sau explicație din partea mea și aceste crâmpie din gândurile și trăirile copiilor vor reprezenta un semnal de alarmă atât pentru dascăli și părinți, care uneori sunt depășiți de situație, dar mai ales pentru societatea în care acești copii trăiesc și se formează ca adulți.

Proiectul – o modalitate eficientă de evaluare la Tehnologia Informației și a Comunicațiilor

**Profesor, Țenea Codruța Elena
Colegiul Tehnic Energetic, Râmnicu Vâlcea, Vâlcea**

Informatica a pătruns astăzi în cele mai variate domenii, indiferent de profesia pe care o va alege un tânăr, la viitorul lui loc de muncă, cu siguranță va avea nevoie de cunoașterea modului de utilizare a unui instrumentar informatic. În viața de zi cu zi, este necesară cunoașterea a cât mai multe aspecte de Tehnologia Informației și a Comunicațiilor, informatică, economie, statistică.

Tot mai mult se pune accent pe rolul activ al elevului. Proiectul îl pune pe acesta în situația de cercetare și acțiune. Metoda proiectului se utilizează mai ales la clasele liceale și în învățământul superior, dar poate fi introdusă în varianta muncii în echipe și la gimnaziu.

Pentru buna desfășurare, profesorul trebuie să coopereze cu elevul, să-i îndrume activitatea.

1. Ce este proiectul?

Proiectul reprezintă o formă de evaluare cu caracter teoretic sau aplicativ, pe baza unui enunț, a unei teme. Este o activitate care motivează mult elevul, se realizează atât la clasă, cât și individual și presupune un volum de muncă sporit.

Activitatea în cadrul proiectului poate fi individuală sau de grup. Profesorul trebuie să planifice, să organizeze, să îndrume activitatea din cadrul proiectului, iar în final să evalueze atât produsul final cât și munca depusă pe parcursul desfășurării activității de proiect.

2. Importanța proiectului în învățarea Tehnologiei Informației și a Comunicațiilor

În prezent, societatea umană cunoaște transformări profunde, iar Tehnologia Informației și a Comunicațiilor joacă un rol determinant. Zi de zi, învățăm să trăim într-o lume nouă, dominată de tehnică.

Elevii sunt atrași de tot acest „nou”, iar noi, profesorii trebuie să îi încurajăm și să îi ghidăm.

Realizarea de proiecte pentru învățarea Tehnologiei Informației și a Comunicațiilor are multiple avantaje, dintre care:

- elevul cercetează, descoperă, acționează;
- este stimulată creativitatea;
- crește încrederea elevului în forțele proprii;
- elevul își dezvoltă tehnica realizării lucrărilor practice și a unor documentații;
- elevul își dezvoltă deprinderile de documentare științifică;
- elevul își dezvoltă capacitatea de a structura și sintetiza;

Proiectul schimbă mentalitatea elevilor despre evaluare. În cadrul disciplinei Tehnologia Informației și a Comunicațiilor se pot realiza proiecte atractive pentru elevi, subiectele alese pot fi din diferite domenii – de exemplu un elev atras de literatură, poate realiza o aplicație web despre autorul preferat. Nu numai că aplică cunoștințele de TIC, dar astfel își îmbunătățește și cunoștințele din domeniul de care este atras.

3. Etapele realizării unui proiect

Etapele realizării unui proiect sunt, în general, următoarele:

1. Prezentarea temei prin formularea unui enunț
2. Stabilirea obiectivelor proiectului
3. Formarea grupelor (dacă este cazul)
4. Planificarea activității
5. Identificarea surselor de informare (manuale, cărți, internet, un exemplu de proiect, persoane sau instituții din domeniu)
6. Evaluarea – aceasta se realizează atât de profesor, cât și de elevi, în cadrul prezentării proiectului. Pentru ca evaluarea să se desfășoare cât mai optim, profesorul prezintă modalitatea de punctare.

4. Structura proiectului

La T.I.C. proiectul trebuie să conțină obligatoriu atât aplicație practică, cât și documentație.

Documentația poate avea următoarea structură:

- I. Pagina de titlu, pe care, de obicei, se consemnează date sintetice de identificare: tema proiectului, numele autorului, perioada în care s-a elaborat proiectul;
- II. Cuprinsul proiectului, care prezintă titlul, capitolele, subcapitolele;
- III. Introducerea;
- IV. Dezvoltarea elementelor de conținut;
- V. Concluziile;

VI. Bibliografia.

5. Criterii de evaluare a proiectului

Proiectul este o metodă complexă de evaluare, astfel că în cadrul acestui proces se ține cont de o serie de criterii ce stau la baza calității proiectului.

a) Criterii generale

1. Validitatea proiectului
2. Prezentarea grafică a documentației
3. Elaborarea și structurarea proiectului
4. Calitatea materialului utilizat
5. Creativitatea

b) Criterii care vizează conținutul proiectului

1. Raportarea elevului la tema proiectului
2. Performarea sarcinilor
3. Documentarea
4. Nivelul de elaborare și comunicare
5. Greșelile
6. Calitatea rezultatelor

Bibliografie:

“Pedagogie și elemente de psihologie pentru formarea continuă a cadrelor didactice”, Daniela Crețu, Adriana Nicu, Editura Universității “Lucian Blaga”, Sibiu, 2004

Învățătoarul rege sau învățătorul democratic?

**Profesor învățământ primar, Plaesu Marilena
Școala cu Clasele I-VIII Văleni, Vaslui**

Prima zi de școală din viața unui copil este un fapt social de o maximă importanță: părinți, bunici, frați și surori mai mari participă cu toții afectiv și efectiv la intrarea puiului de om într-o lume nouă.

Începerea școlii este o schimbare majoră în viața copilului și a familiei și are o multiplă motivație socială: trebuie să ofere copilului șanse de viitor, școala trebuie să răspundă cerințelor de a asigura un tineret bine pregătit, trebuie să-i ofere cunoștințele, deprinderile și priceperile necesare de a se încadra într-o societate într-o rapidă schimbare. Trebuie să-i ofere fiecăruia șansa de a primi răspunsuri sau de a-l pune în situația de a-și răspunde singur la multiplele întrebări pe care și le pune în urma informațiilor primite prin mass-media.

Noua lege a învățământului, prin idealul educațional al școlii românești ce constă în dezvoltarea liberă integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative, încearcă să răspundă acestor cerințe.

Toți copiii României, în conformitate cu articolul 5 din lege, au drepturi egale de acces la toate nivelurile și formele de învățământ. În contextul reformei sistemului educativ românesc, problema fundamentală, de care depinde hotărâtor succesul, o constituie calitatea și implicarea personalului didactic.

Procesul de învățământ fiind un proces bilateral, presupune în mod obiectiv și necesar stabilirea și manifestarea de relații umane și educaționale eficiente între profesori și elevi. În istoria învățământului s-au stabilit și manifestat mai multe tipuri de relații între profesori și tineretul studios: autoritariste, libere și democratice.

Actul instruirii se realizează încă din primele zile de școală în contextul unei rețele complexe și foarte dinamice de atitudini și relații reciproce între învățător și elev, între elev și elev, între elevi și clasa de elevi. Acestea sunt relații multidimensionale, cu o pronunțată încărcătură psihologică, sociologică și pedagogică. Ele sunt influențate de trăsăturile de personalitate ale învățătorului, dragostea, sollicitudinea, respectul, încrederea, simțul de dreptate, simțul măsurii, exigența, grija și interesul față de elevi, de autoritatea de care se bucură în fața elevilor, de priceperea de a organiza munca individuală și în colectiv a elevilor, de cunoașterea aprofundată a elevilor și de tratarea individuală a acestora. Sunt condiționate de particularitățile de vârstă și individuale ale elevilor, ca și sistemul relațiilor proprii clasei de elevi.

Relațiile acestea nu sunt statice, ci dinamice, ele se îmbogățesc și se adâncesc permanent, se diversifică și se nuanțează în raport cu înaintarea copilului în vârstă, dezvoltarea personalității sale, situațiile concrete în care se desfășoară acțiunile instructiv - educative, climatul psihosocial de ansamblu în care desfășoară procesul de învățământ.

Datorită faptului că raporturile învățător-elev au un efect pedagogic multilateral, ele nu pot fi ignorate. În didactica modernă sunt privite cu cea mai mare atenție, fiind una din condițiile fundamentale ale organizării și funcționării procesului de învățământ. Ele sunt considerate ca parte integrantă din structura de ansamblu a procesului de predare – învățare, un element fundamental al vieții școlare. Se estimează că dacă aceste relații nu satisfac nevoile afective ale copiilor, devine iluzorie îmbunătățirea programelor și a materialelor de instruire. În calitatea lor de fenomene psiho – sociale, cu caracter subiectiv, aceste relații pot să devină un factor dintre cei mai puternici de întărire a caracterului educativ al procesului de învățământ.

De aici, preocuparea actuală a școlii de a cultiva și folosi, în mod conștient, aceste relații, ca un factor educativ, ca un instrument de creștere a eficienței învățământului. Este necesar să se producă serioase modificări în tratamentul pedagogic, să se instituie în școli un stil nou de relații umane, să sporească potențialul de interacțiune a învățătorului cu elevii săi.

Relațiile democratice presupun o atitudine nouă față de copil, față de modalitățile de instruire și educare, de formare a personalității. Comportarea învățătorului se bazează pe tendința de a se integra în climatul clasei, de a se identifica cu viața și activitatea elevilor săi. Rolul său conducător se realizează printr-o metodologie didactică de așa natură încât să stimuleze participarea activă a copiilor, să sporească în mod continuu independența și inițiativa acestora, spiritul lor de răspundere. El mai mult sugerează decât impune, stimulează interesul și curiozitatea, încurajează manifestarea spontaneității și creativității. Acestea sunt relații multidirecționale, de conlucrare, de sprijinire a autoactivității, de influențare indirectă, de cooperare dovedindu-se cele mai eficiente și în concordanță cu principiile democratizării școlii și societății noastre. Relațiile democratice bazate pe încredere, stimă, prețuire presupun apropierea de elevi. Practica școlară mi-a confirmat în cei 28 de ani închinăți învățământului necesitatea apropierii de elevi. Aceasta se impune cu necesitate pentru că ne ajută să cunoaștem copilul sub toate aspectele, pornind de la mediul în care trăiește, de la modul de viață familial și până la cele mai intime preocupări și gânduri ale lui. Mai este importantă pentru că ne ajută să descoperim posibilitățile intelectuale și morale ale copilului, să stimulăm trăsăturile pozitive de caracter și să le frânăm pe cele negative, să dezvoltăm orizontul de cunoaștere în general, să formăm deprinderi de muncă și conduită moral - cetățenească. Stând de vorbă cu el prietenește vom afla ce preocupări are acasă, dacă este deprins să-și ajute părinții, care-i sunt trăsăturile dominante de caracter, dacă citește cărți. Copilul este extrem de receptiv și susceptibil în același timp. El simte când este privit cu încredere, cu dragoste și când nu, de aceea reacția lui față de noi este diferită. Ei sunt extrem de sinceri, de o sinceritate naivă, și ne doresc la fel de sinceri. Imaginați-vă ce se petrece în sufletul unui copil, în comportamentul său, atunci când constată că educatorul său n-a fost sincer cu el, când i s-a răspuns sincerității sale cu o monedă falsă! Va mai privi cu încredere pe dascălul său? Sigur că nu, și pe bună dreptate, pentru că nici noi, adulții, n-am face-o.

Plecându-ne inima și urechea la preocupările și gândurile elevilor noștri îi înțelegem mai bine, ni-i apropiem mai mult, ceea ce va avea influență asupra procesului de învățământ. Trebuie să simțim mereu ce se întâmplă cu elevul în fiecare moment, să-i acordăm sprijinul pentru depășirea dificultăților la timpul potrivit. Cu cât acționăm mai devreme, cu atât rezultatele vin mai repede și sunt mai bune.

Pentru a veni cu cerințe și să fim ascultați ni se cere autoritate în fața școlarilor. Adevărata autoritate nu se impune nici cu forța, nici cu raționamente interminabile, nici prin adoptarea unui ton de oracol atotștiutor (A. S. Makarenko), temelia autorității o constituie competența reală a educatorului. A fi învățător înseamnă a-ți asuma o misiune socială și umană, care presupune iubire față de copil.

Unii ar putea spune că apropiindu-te de elevi nu-i mai poți stăpâni, ți se urcă-n cap, că e nevoie să-i ții la distanță ca să te respecte, chiar să-i pedepsești - nuiaua e ruptă din rai. Se înșeală amarnic. Istoria ne – a convins că nici o autoritate bazată pe forță și pe întregul ei arsenal de tortură nu a rezistat vremii. Autoritatea nu se menține prin forță, prin pedeapsă, ci mai degrabă prin tact pedagogic, prin apropiere de elevi și prin exemplul personal al educatorului.

Pregătirea psihologică și pedagogică anterioară se dovedește insuficientă sau chiar nefolositoare în confruntarea cu elevul nou, cu pretențiile, cu mijloacele multiple de informare. Învățătorul nu poate impune un model de elev, ci trebuie să lucreze cu elevi reali. El se află sub obligația de a-și modifica instrumentele pentru a putea ajunge la rezultatul dorit. Este clar că vechiul învățător, autorul unor performanțe apreciate la timpul lor, este pe cale să părăsească scena școlii, învățătorul - rege trebuie să facă loc învățătorului democratic.

Profesia de învățător

**Profesor învățământ primar, Plaesu Marilena
Școala cu Clasele I VIII Văleni, Vaslui**

Primii pași ai copilului în școală, primele impresii rămân pentru mult timp în amintirea lui și au o foarte mare influență asupra atitudinii față de școală. Figura celui dintâi dascăl dăinuie în mintea și în sufletul fiecăruia dintre noi toată viața. În mare măsură, într-o anumită perioadă a școlarității, copilul aspiră la un model comportamental demn de urmat, și acest model este dascălul. În ochii elevului, dascălul este cel care știe, care cunoaște, care are dreptate. Argumentul „așa a spus doamna învățătoare” este argumentul suprem într-o discuție cu alți copii sau cu adulții, este argumentul care nu poate fi niciodată atacat pentru că pentru elevul din clasele primare, doamna învățătoare are și va avea întotdeauna dreptate. Și este necesar să ne încadrăm în standardele de evaluare ale elevilor și să nu îi dezamăgim, nici profesional și nici moral.

Dascălul este speranța copilului, și amândoi știu asta. El trebuie să ofere, în primul rând, dragoste, fără de care nu poate să existe nici o legătură sau colaborare. Dezvoltarea unor relații socio–afective pozitive între învățător și elev, bazate pe sentimente de simpatie, acceptare, toleranță, favorizează un climat psihosocial favorabil pentru participării la acțiunea de învățare.

Dascălul dobândește dragostea copiilor prin cunoașterea perfectă a meseriei sale, prin atitudinea sa sinceră, binevoitoare și plină de tact față de ei, prin priceperea de a menține o legătură sufletească permanentă cu copiii. Învățătorul poate dobândi respectul elevilor numai atunci când ele însuși vă respecta personalitatea copilului. Indiferent de vârstă, elevul are sentimentul demnității personale. Orice încercare de a-l umili, mai ales în prezența colegilor săi, va avea un rezultat nedorit. Fie copilul se va retrage în sine și va refuza comunicarea, fie va reacționa violent la frustrare. Rușinea sau umilința repetate pot să dezechilibreze personalitatea în formare a copilului și să ducă la apariția unor stări psihice negative ca nesiguranța, ezitarea, pierderea respectului și a încrederii față de învățătorul său.

Elevii de vârstă școlară mică se caracterizează printr-o mare impresionabilitate, ei reflectă foarte repede dispoziția învățătorului. Când dispoziția este bună, colaborarea este bună iar feed-back-ul este cel așteptat. Învățătorul contemporan trebuie să-și formeze obiceiul de a veni la clasă întotdeauna bine dispus, zâmbetul său descreștește frunțile și face activitatea didactică mai atrăgătoare. Dascălul trebuie să creeze în clasă un mediu plăcut, fără stres, astfel încât elevii să se simtă în largul lor, stimulați și apreciați și nicidecum „vânați” pentru greșelile lor.

Învățătorul de astăzi nu trebuie să uite că atâția ochi inocenți îl observă li atâtea urechi atente îl ascultă continuu. Tonul, gesturile, felul de a vorbi și de a se purta, toate acestea, copilul le preia, le povestește acasă, le reproduce în jocurile sale și în viața sa. Învățătorul trebuie să fie în viața școlarului cea mai mare autoritate, cel care îl apără în fața celorlalți, îl înțelege, îl apreciază, îl susține. El este sprijinul lui moral.

În procesul instructiv – educativ, dascălul constituie figura centrală pentru elevi. Influența educativă exercitată de cadrul didactic implică un anumit raport educator – clasă și un tip specific de comportament al educatorului.

Dascălul trebuie să aibă o gândire flexibilă, orientată spre analiza permanentă a comportamentului elevilor, pentru a le pune în valoare disponibilitățile cognitive, afective, psiho - motorii ale acestora, întărindu-le acestora sentimentul de eficiență a activităților personale. El trebuie să stăpânească un limbaj dezvoltat, adecvat celor mici, să posede abilități de comunicare cu elevii, să aibă o ambiție puternică, bine controlată, o memorie vie, putere de muncă, toleranță față de copii și oameni în general, gust estetic.

Drumul spre performanță este anevoios, consumă multă energie. Dascălul trebuie să dea dovadă de multă răbdare, pricepere, echilibru și dăruire de sine. El trebuie să străbată gradual acest drum spre reușita elevilor săi, punând elevul în diverse situații de învățare, stabilindu-și mereu noi ipoteze și strategii de lucru. Activitatea educativă implică un dialog perpetuu cu elevii, ilustrat prin arta de a formula întrebările dar și prin libertatea acordată elevilor în structurarea răspunsurilor. Dialogul elev – cadrul didactic, necesită un climat educațional stabil, deschis și constructiv.

Educatorul trebuie să fie un bun profesionist, să dezvolte elevilor săi noi capacități, să-l formeze astfel încât să se poată adapta noilor situații care apar în viața sa ca adult, să obțină schimbările necesare în comportamentul copiilor pe care îi formează, pentru ca aceștia să se descurce în viață.

Cadrul didactic trebuie să coordoneze toate activitățile curriculare și extracurriculare desfășurate cu elevii:

El trebuie să planifice activitățile cu caracter instructiv – educativ, stabilește obiectivele pe care le urmărește, stabilește sarcinile sale și ale elevilor săi, structurează conținuturile esențiale, alcătuiește orarul clasei;

Dascălul trebuie să organizeze activitățile clasei, fixează programul muncii instructiv – educative, structurile și formele de organizare a lecțiilor și activităților.

Dascălul conduce activitatea desfășurată în clasă, direcționând procesul asimilării dar și al formării elevilor, și evaluează rezultatele școlare.

Învățătorul de azi trebuie să desfășoare o activitate centrată pe elev. El trebuie să adapteze educația intelectuală și morală la posibilitățile mintale ale fiecărui copil. Munca individualizată este un mod de predare care ține seama de faptul că elevii se deosebesc unii de alții, că fiecare prezintă particularități individuale în ceea ce privește gradul și calitățile inteligenței, ale temperamentului, și caracterului.

Educatorul contemporan se caracterizează printr-o mare capacitate de autoperfecționare. El este preocupat de optimizarea și activității sale, de însușirea de noi tehnologii didactice, de noi modalități de lucru cu mijloace moderne de învățământ. Învățătorul din ziua de azi trebuie să fie instruit în folosirea calculatorului, pentru că elevii se descurcă foarte bine în acest domeniu, iar noi, dacă vrem să-i păstrăm respectul și încrederea trebuie să ne perfecționăm și în această direcție.

Este foarte important ca dascălul să motiveze activitatea copiilor prin formele de întărire pozitive mai ale, utilizând aprecierile verbale și reacțiile non - verbale pentru a realiza comportamente pozitive. Scopul educației este acela de a forma deprinderi, strategii cognitive, atitudini și comportamente, iar utilizarea pedepsei sau a întăririlor negative trebuie evitată, urmărindu-se ca elevul să învețe dintr-o motivație intrinsecă.

El trebuie să sincronizeze obiectivele individuale ale elevilor cu obiectivele comune ale clasei, contribuind astfel la solidaritatea grupului, și să consilieze elevii în activitățile școlare și extrașcolare prin ajutorul și sfaturile acordate.

Cadrul didactic trebuie să dezvolte elevilor săi respectul de sine, încrederea în propriile forțe, să sublinieze cele mai modeste succese, să răspundă nevoii de siguranță a copilului pe termen lung, să răspundă nevoii de afectivitate a copilului.

Dascălul trebuie să știe că: „Nu întărim pronunția corectă elevului pedepsindu-l pentru că a greșit, nici mișcările abile pedepsindu-l pentru neîndemânare. Nu-l facem pe elev harnic pedepsindu-l pentru lene, și nici curajos pedepsindu-l pentru indiferență. Nu-l învățăm să studieze repede pedepsindu-l pentru încetineală, nici să țină minte pedepsindu-l pentru că uită, nici să judece corect pedepsindu-l pentru lipsă de logică.” (Skinner, 1971)

Niciodată nu pretinzi aceleași performanțe tuturor elevilor. Trebuie să ții seama de abilitățile, calitățile și limitele fiecărui copil, punând în valoare ceea ce are el bun , nu subliniind neajunsurile. Nu reproșezi unui copil scund că nu aleargă repede ca și cel cu picioare lungi , și nu pedepsești un copil pentru că nu are ureche muzicală, pentru că el nu este vinovat de acest lucru. Nu pedepsești niciodată un copil pentru un lucru de care nu este vinovat. Învățământul individualizat trebuie să țină seama de unicitatea fiecărui copil.

„Discipolul tău vine la tine să-ți ceară. Tu, profesor, trebuie să-l înveți că n-are nimic de primit, că trebuie să crească. Discipolul tău vrea să devină iederă. Tu trebuie să-l lași să fie ce trebuie să fie: chiar buruiiană. Și cel mai frumos sfârșit al tău – fertilitate – e să te năpădească buruienile.” (Constantin Noica)

Imaginea dascălului, în dubla sa ipostază de arhitect al sufletului copilului și aceea de om de știință care îl conduce pe copil prin labirintul cunoașterii, rămâne întipărită pentru toată viața, în memoria sufletească a fiecăruia dintre noi.

„Adevăratul dascăl este caracterizat prin aceea că mintea sa se mișcă în armonie cu mințile elevilor săi, trăind împreună dificultățile și victoriile individuale deopotrivă.” (John Dewey) Învățătorul trebuie să aibă o mare capacitate de empatie. El trebuie să înțeleagă foarte bine ce simte copilul în diverse ipostaze, să se pună în locul lui, să-l ajute să depășească orice situație, să evite situațiile neplăcute sau dificile pentru copii.

Întreaga activitate a dascălului este călăuzită de vocație. Aceasta constă într-o înclinație specială pentru activitatea pedagogică, pentru cunoașterea copilului și dirijarea acestuia pentru formarea personalității sale.

„Noi, cei mari, uităm adesea că am fost copii. Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales când ne găsim în fața copiilor.” (Alexandru Vlahuță)

Plecarea părinților la muncă în străinătate un eveniment de viață

**Profesor pentru învățământul primar, Cîrlescu Iulia Adriana
Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui**

Plecarea unuia sau a ambilor părinți la muncă în străinătate reprezintă un eveniment de viață care se încadrează în ceea ce Baltes și colaboratorii (1980) numesc influențe psiho-sociale ne-normative asupra dezvoltării personalității copilului. Dezvoltarea personalității individului depinde

atât de potențialul înnăscut cât și de factorii psiho-sociali și fizico-biologici care pot influența acest proces în sens pozitiv sau negativ.

Plecarea unuia sau a ambilor părinți la muncă în străinătate presupune schimbări în viața familiei, schimbări mai mult sau mai puțin previzibile sau controlabile de către toți membrii acesteia. Acesta poate fi un eveniment pregătit din timp în cadrul familiei astfel încât toți membrii familiei sunt la curent cu schimbarea ce va urma, sau dimpotrivă poate fi un eveniment total neașteptat pentru unii membrii din familie. În practică s-a constatat că există situații în care copiii nu sunt informați și nici angajați în luarea deciziei cu privire la plecarea părinților. Unii copii află despre plecarea acestora cu foarte puțin timp înainte sau realizează acest lucru chiar după ce părinții au plecat. Aceste situații cresc posibilitatea ca plecarea părinților să devină un eveniment de viață psihotraumatizant pentru copii.

Plecarea unui părinte din apropierea copilului, din preajma activităților lui curente poate produce acestuia trăiri intens psihotraumatizante imediat, și ulterior o perioadă de viață stresantă deoarece presupune eforturi din partea copilului pentru a se adapta la schimbările din viața sa, la noua situație (absența părinților, dorul de părinți, să se obișnuiască cu persoana de îngrijire și cu familia acesteia, să învețe să se gospodărească singur etc.).

Copiii cu unul sau ambii părinți plecați la muncă în străinătate pot dezvolta, din această perspectivă a influențelor psiho-sociale, diverse reacții care se înscriu fie în categoria manifestărilor psihotraumatizante (când schimbarea de viață este percepută și trăită de copil ca una traumatizantă) fie în categoria reacțiilor de adaptare la stres (când copilul percepe subiectiv schimbarea de viață sub forma unui agent stresor, sub forma unui dezechilibru individual între cerințele organismului și ale mediului și posibilitățile sale de răspuns). Modul în care copilul percepe și trăiește plecarea părinților săi ca eveniment sau schimbare de viață este influențat de mai mulți factori care trebuie luați în considerare în procesul de evaluare și asistență psihologică a copilului singur acasă.

Experiența în lucrul cu copiii singuri acasă precum și teoriile psihologice arată că nivelul de pregătire, informare și implicare a copilului în luarea deciziei plecării părinților/părintelui și punerea în practică a acesteia are un rol important pentru copil. Copilul are nevoie să primească în mod direct din partea părinților/părintelui care pleacă asigurări privind confortul său fizic, modalitatea de satisfacere a trebuințelor sale și multiple reasigurări afective etc. Este important pentru copil să simtă că are un anumit control asupra situației noi existente în viața sa.

În același timp, există situația în care copilul este informat din timp cu privire la apariția unui eveniment și chiar așteptarea încordată a producerii acestuia poate să genereze tensiuni stresante mai mult sau mai puțin prelungite și cu repercusiuni negative asupra stării psihice. Sunt și situații în care copiii inițial se bucură că părinții vor pleca la muncă în străinătate. Bucuria copiilor vine din micile beneficii sau dorințe care cred că vor fi îndeplinite cu ajutorul banilor trimiși de părinți. Din cauza imaturității lor nu prevăd consecințele urmate de plecarea părinților iar bucuria și optimismul acestora se spulberă la prima situație în care vor avea nevoie de ajutorul adultului iar acesta nu va fi lângă ei să îl ofere.

Se recomandă ca familia în care se ia decizia ca unul sau ambii părinți să plece la muncă în străinătate, pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, să solicite sprijinul psihologilor, consilierilor școlari sau al asistenților sociali din comunitate pentru a se informa cu privire la modalitățile de pregătire a copiilor în vederea reducerii la minim a riscurilor posibil psihotraumatizante ce ar putea să apară din acest eveniment de viață.

Bibliografie:

1. Stănciulescu, E., 2002, *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași
2. UNICEF & CIDDC, Raport de studiu „*Situația copiilor rămași fără îngrijire părintească în urma migrației*”, Chișinău, 2006

Lipsa de supraveghere parentală: migrația părinților și suferințelor copiilor -Studiu-

**Profesor pentru învățământul primar, Cîrlescu Iulia Adriana
Școala cu clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui**

Diverse manifestări comportamentale de tipul absenteismului, abandonului școlar, minciunii, vandalismului, insubordonării, refuzului conformării la rigorile școlare, actelor de violență, delictelor sexuale, furtului, toxicomaniei etc. au devenit deja o normă atât în mediul școlar, cât și în cel comunitar. Motive ale apariției comportamentelor deviante sunt și lipsa de supraveghere, lipsa grijii părintești, corelate cu absența interesului autorităților, inclusiv școlare, față de problema copiilor rămași fără îngrijire în urma migrării părinților.

Dezvoltarea unei personalități echilibrate și puternice la copil este pusă, în primă instanță, pe seama părinților care, consideră psihologii, trebuie să-și accepte necondiționat odrasla. Diverse studii demonstrează existența corelației între nivelul scăzut al coeziunii familiale și incidența conduitelor delincvente la copil. Specialiștii definesc coeziunea familială drept legătura emoțională dintre membrii familiei, care poate fi măsurată prin intermediul mai multor variabile: angajare emoțională, independență, frontiere, coaliții, timp, spațiu, prieteni, luare de decizii, interese și timp liber.

Lipsa unuia dintre părinți în educația copiilor duce la tulburări psihosociale de personalitate, la posibile deformări gender, deoarece maternitatea și paternitatea sunt un institut bisocial.

Rolul tatălui în modelarea copilului presupune câteva ipostaze: personificarea puterii, exemplu de urmat, capul familiei, susținătorul familiei, simbol al disciplinei. În cazul când tatăl lipsește, contribuind doar la asigurarea bunăstării celor apropiați, percepția rolului său este unilaterală – susținătorul material al familiei. Copiii cresc „orfani” sociopsihologic. Formarea stereotipurilor de gen în educația băieților de către tată constă în utilizarea stilului autoritar, agresiv, impunerea unor cerințe înalte. În absența tatălui din familie, mama folosește des două mijloace neconstructive de educație: transformă fiul într-o „prietenă”, imprimându-i deprinderi comportamentale proprii, caracteristice preponderent stereotipului feminin; uneori demonstrează atitudine negativă față de bărbați. O altă cale, nu mai puțin distructivă, este încercarea de a compensa lipsa bărbatului din familie, punând pe umerii fiului responsabilitățile părintelui său. Copilul trăiește o permanentă stare de tensiune, nu se poate relaxa, scade capacitatea de concentrare a atenției, ceea ce duce la nereușită școlară, relația cu semenii se complică.

Participarea activă a tatălui la educare contribuie la dezvoltarea emoțională a copilului, la formarea atașamentului față de el. În clasele primare, tatăl poate favoriza procesul instructiv-educativ, în caz contrar, de multe ori se atestă insuccesul școlar. La vârsta adolescentă, suportul și asistența tatălui stimulează interesul pentru învățatură și previne comportamentul delinquent, asocial. Așadar, la orice vârstă rolul tatălui este de neînlocuit, de altfel ca și al mamei.

Când calea pibegiei o ia mama, de asemenea se conturează un șir de probleme: bunicii educă, de cele mai multe ori, „copii alintați” cărora „toată lumea le este datoare”. Ca rezultat, apar așteptări false, se profilează incapacitatea de a renunța la anumite dorințe, autoagresiunea, dispoziția proastă. Severitatea tatălui îi face pe copii să trăiască stări de stres, frică, indispoziție, depresie; cei doi subiecți nu au o relație deschisă, nu-și pot verbaliza propriile trăiri. Contactul emoțional cu mama însă oferă posibilitatea de a deveni o persoană comunicativă, receptivă, deschisă, de a forma conceptul propriului „Eu” ca om de sine stătător și independent. Dar în lipsa mamei la copii se dezvoltă complexul inferiorității.

Copiii se simt părăsiți, inutili, au idei suicidale, insomnie, trăiesc un sentiment de profundă vinovăție („mama a plecat din cauza mea”), poate apărea interesul față de bani și plăcerea de a-i cheltui; pot cădea ușor în capcana dependențelor de drog, alcool, jocuri de noroc; ei încep să manifeste violență, să mintă, să-i manipuleze pe cei în a căror grijă au rămas. Așadar, lipsa unuia dintre părinți sau a ambilor îi defavorizează pe copii, privându-i de un model comportamental,

creându-le probleme de ordin psihologic care, în perspectivă, pot genera depresii. Subestimându-se, neavând încredere în propriile puteri, ei vor avea un comportament violent, vor manifesta gelozie, dorința de a controla conduita partenerului și a copiilor lor.

Un studiu realizat, în 2006, de către Centrul de Informare și Documentare privind Drepturile Copilului cu suportul UNICEF demonstrează că, de fapt, telefonul și coletele constituie principalele, iar uneori chiar singurele mijloace de comunicare dintre copii și părinții migranți. Același studiu menționează că plecarea părinților modifică sfera relațională a copiilor, ultimii preferând comunicarea în grupuri mici, de obicei, cu cei ce au o experiență similară de despărțire de părinți. Preocuparea lor de bază se materializează în căutarea unor persoane de încredere, cu care ar putea discuta lucruri ce îi interesează, inclusiv subiecte intime.

Dorul, tristețea, singurătatea, sentimentul de insecuritate, însoțite de lipsa abilităților de a-și controla și exprima neagresiv emoțiile în diferite situații sunt doar câteva din stările afective dificile și neplăcute cu care se confruntă copiii după plecarea părinților.

Un alt studiu, recent efectuat de către Fundația Soros în România, relevă prezența simptomelor de depresie mult mai frecvente în cazul copiilor cu ambii părinți plecați sau doar cu mama plecată. Aceștia adoptă un sentiment de singurătate, se simt neglijați, sunt supuși riscului unor acte autodistructive și comportamente deviante. Respectivul studiu afirmă că cei mai vulnerabili sunt copiii care au ambii părinți plecați în străinătate, cei care au rămas în grija rudelor, dar și cei care locuiesc în prezent doar cu tatăl.

Revenind la importanța coeziunii familiale și eforturile copiilor de a-și găsi o persoană de încredere, prezența unui îngrijitor se poziționează drept imperios necesară, atât din punct de vedere juridic, cât și relațional. Se pare însă că aceste aspecte nu sunt deloc luate în considerare de părinți, dar nici de autorități. Este interesant că majoritatea actorilor din comunitate – profesori, asistenți medicali sau medici de familie, polițiși de sector sau primari – afirmă neezitant și cu o doză de mândrie că în localitățile lor practic nu există cazuri în care copiii să fi rămas fără supraveghere. În același timp, tot ei susțin că îngrijitorii oferă, în special, doar condiții fizice de trai, care însă nu sunt mai importante decât afecțiunea și, spre regret, numai o parte dintre ei pot face față situațiilor de conflict.

Cu toate acestea, politicile naționale se rezumă doar la înregistrarea la fiecare început de an școlar a copiilor cu unul sau ambii părinți migranți. Considerați mai mult o categorie privilegiată decât una vulnerabilă, în contextul dat, respectivii copii sunt abandonați de două ori: o dată – de către părinți și a doua oară – de către autorități.

Astăzi, când nivelul de cunoștințe și competențe este în continuă creștere, iar educația școlară rămâne principalul mijloc de acces la valori, triumful pedagog-îngrijitor-copil conturează un spațiu relațional în care trebuie încadrat și părintele absent. În realitate însă conflictul îngrijitor-copil este deplasat spre relația profesor-copil care, la rândul ei, nu este nici ea una pozitivă.

Studiile demonstrează că activitatea școlară a copiilor suferă schimbări după plecarea părinților. În majoritatea cazurilor, randamentul scade din lipsa suportului parental. În același timp, unii copii, din dorința de a recompensa eforturile părinților care muncesc peste hotare, devin mai responsabili în pregătirea temelor. Astfel, în acest context delicat, profesorii adoptă atitudini diferite. Unii se plasează pe poziții de invidie pentru starea materială mai bună a acestor copii, iar alții – îi compătimesc, susținându-i emoțional. Starea lucrurilor așa cum se profilează astăzi ne impune să căutăm soluții care, de multe ori, sunt reactive și nu proactive. O abordare structurată se cere atât din partea părinților, care trebuie să-și asume integral responsabilitatea plecării, cât și din partea autorităților.

Astfel, înainte de plecare, părinții trebuie:

- să identifice corect persoana care le va ține locul în absența lor și să pună la curent autoritățile;
- să se asigure că această persoană este agreată de copil;
- să înștiințeze dirigințele despre decizia de a pleca;

- să organizeze o întrunire a părinților, dirigintelui, să puncteze cele mai importante momente pe durata absenței lor (obligații, cerințe etc.);
- să discute decizia de plecare cu copilul și să elaboreze împreună un orar al contactelor telefonice, să stabilească perioada/ziua întoarcerii etc.

În aceste eforturi, părinții trebuie susținuți și asistați de autorități și, nu în ultimul rând, de școală, care are la dispoziție un arsenal imens de programe de educație, cum ar fi cel al dezvoltării axelor de formare parentală în programul DEPART sau cel al dezvoltării relațiilor școală-familie la Smilanski, Batalille etc. Asemenea programe pun accent pe formarea socioafectivă a părinților, aspect esențial în structura relațiilor lor cu copiii, în special când acestea sunt deteriorate de distanță și despărțire.

Bibliografie:

Bulai, T., Fenomenul migrației și criza familială, Editura Lumen, Iași, 2006

Dragomirescu, V.T., Psihologia comportamentului deviant, EȘE, București, 1976

Neamțu, C., Devianța școlară, Editura Polirom, Iași, 2003

Developing communicative competence case study

**Simin Lidia Nicoleta, English teacher
Școala cu Clasele I – VIII Văleni, județ Vaslui**

“Communicative competence” may be defined as the ability to function in a truly communicative setting – that is, in a spontaneous transaction involving one or more other persons.

The term was coined by Dell Hymes in 1966, reacting against the perceived inadequacy of Noam Chomsky's (1965) distinction between competence and performance. To address Chomsky's abstract notion of competence, Hymes undertook ethnographic exploration of communicative competence that included "communicative form and function in integral relation to each other" (Leung, 2005). The approach pioneered by Hymes is now known as the ethnography of communication.

As much as there has already been much debate about linguistic competence and communicative competence in the second and foreign language teaching literature, the outcome has always been the consideration of communicative competence as a superior model of language following Hymes' opposition to Chomsky's linguistic competence. This opposition has been adopted by those who seek new directions toward a communicative era by taking for granted the basic motives and the appropriacy of this opposition behind the development of communicative competence.

It is one thing “to know about” a language – verb forms, vocabulary items, basic grammatical patterns – and quite another “to know how” to use it effectively in a conversational exchange with a native speaker. In directing conversation sessions for students of English, the teacher will help the student move from pseudo-communication, in which the use of English is fictitiously prepared and predictable, to communication where he expresses his personal ideas and needs as the context of reality.

During the early stages of conversation practice, the teacher is bound to maintain a fairly controlled situation in which the students interact with the teacher and other students within the constraints imposed by his limited knowledge of the language. During later stages the teacher gradually removes the controls until they are eliminated altogether and the student enters the realm of real communication.

In an article entitled “Development of a Manipulative – Communicative scale”, Clifford Prator suggests that there are four major phases in the language learning process:

- 1) the completely manipulative phase
- 2) the predominantly manipulative phase
- 3) the predominantly communicative phase
- 4) the completely communicative phase

A Phase One activity might be a drill in which the student merely repeats sentences after the teacher, while a Phase Two activity might require the student to take a sentence from a textbook, such as “My father is a doctor” and restate this with information about his own father, as in “My father is a farmer”. Paraphrases of dialogues and various kinds of question-and-answer exercises might be Phase Three activities, whereas Phase Four activity might be a free conversation among class members. According to Prator the mastery of a foreign language involves a prolonged and very gradual shift from Phase One to Phase Four which is accomplished through progressive decontrol.

The conversation leader, that is the teacher, is confronted with several challenges and he has to handle them. Here are some of the problems he has to solve:

1. The student has adjusted to a passive role during the manipulative phase of language learning and is unprepared for the active role demanded in conversation practice. We cannot expect students to leap suddenly to original and creative communication so we have to lead them step by step gradually reducing controls over what he says and how he says it.

For instance, at the beginning level we may ask the student to say something about his family with the following words as part of his sentence “My father...but...my mother”. The student might say “My father speaks French, but my mother doesn’t”. After he has made this statement we may ask him: “Where did your father learn French?” to which he might reply “He learned it at school”. In this way a sort of conversation starts.

2. Immediate correction of errors that occur during the conversation session may inhibit the student. The teacher will want to correct errors, but he should not interrupt the flow of conversation with constant minor corrections. While we can correct a few minor mistakes the moment they are made, it is preferable to wait until the students finish a conversation exchange.

Professor Norman F. Dais considers this problem in an article entitled “Oral Fluency Training and Small Groups”:

“I believe that training for accuracy and training for fluency are usually best dealt with separately, as there is undoubtedly a conflict between the two. When the pupil is required to focus on syntax and accidence, his speed of utterance and his level of discourse will almost certainly suffer. Conversely, when speed and appropriate communication content are the objectives, the teacher must grit his teeth and largely refrain from interruption”.

3. The students are at different proficiency levels. The more advanced students do most of the talking or are bored, while the less advanced students fail to participate. In this situation it is advisable to divide the group into smaller groups. We can assign one advanced student to each group and have him serve as leader. Leaders should develop conversation according to the teacher’s instructions and under his constant supervision.

In the rapidly changing world of today, it becomes increasingly important for people to be able to adjust and react to new situations. Therefore the study of a foreign language under the form of its communicative aspect becomes a profitable and useful means of coming into contact with the newest achievements in any field of activity, of knowing people, their culture and civilization.

Bibliography:

Anita L. Vangelisti, John Daly: *Teaching communication: Theory, research and methods*, Second edition, London, Lawrence Associates Publishers, 1999

Developing European cooperation article

**Simin Lidia Nicoleta, English teacher
Școala cu Clasele I – VIII Văleni, județ Vaslui**

I believe that any European project is extremely important for a more intensive European cooperation. Thus, cooperation itself, in the educational field aims at bringing its citizens closer together and at creating an European dimension to the institutions the partners come from. I'm an English teacher and I coordinated an European project on the problem of migration, having five countries – dealing with the same problems – as partners.

The project helped increase tolerance and mutual understanding among participant countries. I and my team achieved a long-term cooperation and friendship with all the partners by means of project work. We really think that all the people involved in the activities are able now to recognize positive qualities like tolerance, friendship and acceptance. Both students and teachers improved their language skills both in their mother tongue and in English and implicitly the communication in this language, through all the activities of the project, conversations and debates. The themes discussed brought about knowledge of emigration, immigration and minorities in Europe. People learned how to react against anti-social behavior, respect the values of others, accept equality between cultures, understand difference of religious and ethnic groups, accept equality as a basis of solidarity and responsibility in the modern democratic society. We developed the feeling of mutual acceptance without taking into consideration religion, color and political point of view.

The students changed the attitude towards the immigrant students in class, by being more tolerant, more caring, by accepting other cultures and appreciate the differences and by working together on a joint purpose. They improved their command of English, their skills in computer technologies, group work and social competences. Students learned responsibility for given tasks and practical attitude towards group work, increased confidence and self-respect and motivation for learning. What is more important they improved knowledge about the partner countries and how to fight against racism and xenophobia.

The participating institutions helped improve parents' and local authorities' involvement in school life, cooperation among local companies and of school with local authorities and school management. This project helped us develop as European citizens and friends and consolidate the European citizenship. Sharing experience at an European level helped the partners improve the activity of the institution with the new methods, approaches, solutions of dealing with the migration related problems and of keeping a good relation with the community our students come from.

Compunerile libere descriptive – un proces creator

**Institutoare, Cleșiu Tatiana,
Școala cu Clasele I-VIII Turcoaia, județul Tulcea**

Elaborarea unei compuneri libere descriptive este un proces deosebit de complex, deoarece aceasta constituie rezultatul unei activități independente de creație, a unui efort intelectual deosebit din partea elevului și nu doar o simplă reproducere a unor modele. De aceea, realizarea unei compuneri libere presupune o pregătire în timp, în care elevii au parcurs mai multe etape pregătitoare.

I. Studiarea textelor literare, în special a textelor din lirica peisagistică, constituie o etapă premergătoare în acest sens. Metoda folosită va fi lectura explicativă, care presupune următoarele activități cu elevii: a) analiza în succesiunea firească a tablourilor care zugrăvesc aspectele din natură și evidențiază diferite trăiri, sentimente (fie că sunt în proză, fie că sunt în versuri); b) interpretarea în moduri diferite de către elevi a imaginilor artistice, create prin diferite mijloace; c) folosirea în contexte diferite a expresiilor artistice întâlnite, în vederea înțelegerii sensului și utilizării lor în limbajul propriu al elevilor; d) alcătuirea unor fișe cu expresii artistice deosebite; e) exprimarea sentimentelor și a opiniilor personale ale elevilor cu privire la aspectele prezentate și analizate în aceste texte - deja un prim pas în actul creator și poate constitui un punct de plecare în elaborarea, prin analogie, a unor compoziții personale ale copiilor.

De aceea, se vor studia opere fundamentale ale scriitorilor: Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, Mihail Sadoveanu ș.a.

II. Stabilirea temei se face de către învățător, iar elevii vor alege ei însuși subiectul pe care îl vor trata. Atitudinile, impresiile, sentimentele trebuie să le aparțină.

III. Documentarea se face printr-o excursie sau vizită pentru a colecta informații și pentru a observa în mod direct și independent peisaje și fenomene din realitatea înconjurătoare. Toate aceste date trebuie să stea la baza alcătuirii compoziției libere. Cadrul didactic trebuie să stimuleze continuu atitudinea conștientă a elevilor, să-i învețe să observe, să sintetizeze esențialul, dar și detaliile, să-i ajute să gândească relațiile dintre diversele elemente ale naturii. Fără a-i obliga pe copii să simtă la fel contemplând unele aspecte din realitate, trebuie să le dezvăluie acele elemente care pot determina trăiri afective intense. Această fază poate genera inspirația de moment, care este de mare importanță în proiectarea inițială. Dar, de cele mai multe ori inspirația elevilor se bazează pe materialul cules și pe capacitatea elevului de a valorifica acest material. De aceea, este bine ca observațiile și impresiile personale prilejuite de vizita sau excursia organizată să fie notate pe fișe sau într-un caiet special.

IV. Proiectarea inițială constă în selectarea și organizarea materialului într-un plan și este condiționată de materialul de care dispun elevii în legătură cu subiectul pe care l-au ales (fișe cu expresii artistice și fișe de observații și impresii), precum și de măsura în care ei stăpânesc tehnica alcătuirii unei compuneri. Elevii trebuie să știe cum să înregistreze acest material, cum să-l ordoneze, astfel încât să poată fi conturat planul compunerii.

V. Revizuirea și dezvoltarea planului inițial îi ajută pe elevi să-și ordoneze gândirea, să stabilească legături între idei, să orienteze aceste idei și modul de prezentare a lor spre subiectul compoziției. Această operație este destul de dificilă. De aceea, consider că pot fi recomandate înainte spre lectură texte cu caracter descriptiv, sau pot fi lecturate modele de compuneri realizate de către elevi. Aceasta nu înseamnă că vor trebui să reproducă modelele ce li se oferă, ci vor fi încurajați să creeze la rândul lor adevărate "opere de artă", în care să comunice propriile idei, gânduri, sentimente.

VI. Realizarea primei forme concretizează pregătirea complexă realizată în prealabil. Realizarea unei compoziții depinde în mare măsură și de momentul ales. Nu întotdeauna elevii sunt dispuși să creeze "la ordin". De aceea, o primă soluție ar fi aceea ca fiecare elev, după pregătirile de rigoare să fie îndrumat să redacteze compunerea acasă, în mod liber.

Orice compoziție trebuie să se facă într-o primă formă, care va fi revizuită și finisată și apoi realizată forma finală (VII).

Elevii vor fi anunțați din timp să pregătească compunerile libere, care urmează a fi supuse analizei critice a clasei (VIII). Cu acest prilej se vor selecționa cele mai reușite lucrări, apreciindu-se cele în care nota de originalitate și elementele de creație sunt evidente. Pentru a realiza o apreciere finală a elevilor, la toate acestea se adaugă modul de valorificare a observațiilor și impresiilor din excursiile și vizitele organizate. Iată un model de fișă de analiză pe care l-am creat și pe care îl folosesc în activitatea la clasă.

FIȘĂ DE ANALIZĂ A UNEI CREAȚII LITERARE DESCRIPTIVE

1. Autorul:
2. Titlul:
3. Imaginea de ansamblu prezentată
-tablou, peisaj de (anotimpul), surprins (când? și unde?)
4. Imagini artistice
-vizuale:
-auditive:
-de mișcare:
5. Expresii artistice:
6. Sentimente exprimate:
7. Legătura titlu – conținut:
8. O părere personală:
-o întrebare:
-o sugestie:
-o idee, un gând, un sentiment:
-un calificativ:

Mărțișorul Sărbătoare tradițională românească

**Institutor I – Martin Ramona Nicoleta
Școala cu Clasele I-IV Popeni, comuna Căiuți, județul Bacău**

Mărțișorul este o întruchipare a bucuriei de a trăi, a dragostei de viață, un semn prin care noi, oamenii, salutăm renașterea naturii odată cu venirea primăverii. Este simbolul soarelui primăverii al cărui chip seamănă, în credința populară, cu un ban de argint.

Mărțișorul este strâns legat de tradiția românească: el nu se întâlnește decât în spațiul carpatic și în zonele limitrofe, la români și la unele populații învecinate, care l-au preluat de la aceștia. Obiceiul este cu mult anterior creștinismului, stând în legătură cu scenariul ritual al anului nou agrar, celebrat primăvara.

Până în veacul trecut, mărțișorul se dăruia copiilor și tinerilor – fete și băieți deopotrivă – de 1 martie, înainte de răsăritul soarelui, șnurul de mărțișor, format din două fire răsucite, colorate în alb și roșu, sau în alb și negru, reprezintă unitatea contrariilor: vară-iarnă, căldură-frig, lumină-întuneric, fertilitate-sterilitate.

Șnurul era legat la mână, prins în piept și purtat, după zone, până la Măcinici, Florii, Paște, Armindenii, sau până la înflorirea unor pomi fructiferi. Apoi era agățat, ca semn benefic pe ramurile înflorite de măceși, viță-de-vie, vișin, cireș, se pune sub cloșcă ori se agață la icoană.

Ziua scoaterii mărțișorului era marcată de o petrecere numită “băutul mărțișorului”.

Cu trecerea timpului, de șnurul bicolor s-au legat monede de argint și de aur. În ziua de astăzi, de acest șnur se atârnă obiecte artizanale, întruchipând diferite animale, flori, litere etc.

Unele legende populare spun că mărțișorul ar fi fost tors de Baba Dochia, probabil o veche zeitate agrară, care ajunsă la vârsta senectuții, moare și apoi renaște la echinocțiul de primăvară.

Elevii din clasa a II-a de la Școala cu clasele I-IV Popeni sărbătoresc în fiecare an sosirea primăverii, confecționând mărțișoare pe care să le dăruiască celor care le sunt alături zi de zi alinându-i, iubindu-i și sprijinindu-i permanent: mamelor, bunicilor și altor ființe dragi lor, dar nu

Înainte de a asculta câteva din obiceiurile legate de acest eveniment și mai ales de a-și reaminti povestea mărțișorului.

Sărbătoare tradițională pe meleagurile noastre, mărțișorul constituie o contribuție specific românească la zestrea de tradiții și obiceiuri cu care intrăm în Uniunea Europeană.

Cunoscutul șnur din fire împletite, de culori albe și roșii, reprezentând simbolul primăverii, norocului și bunăstării a fost și este nelipsit la această sărbătoare fiind dăruit îndeosebi fetelor și femeilor începând cu 1 Martie.

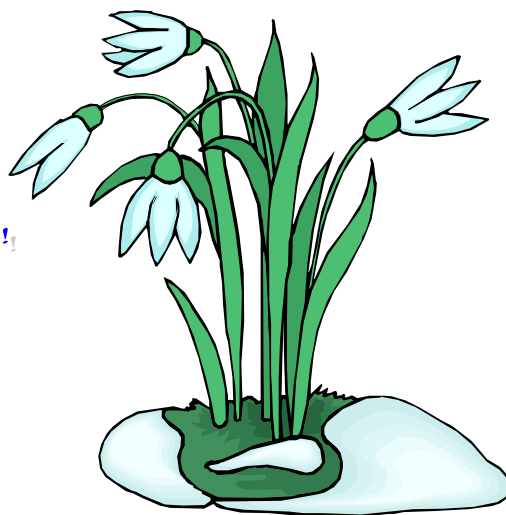
Semnificația culorilor alb și roșu sau modul de purtare al acestui șnur au cunoscut variante de interpretare de-a lungul timpului sau a zonelor teritoriului nostru.

S-a dus și luna februarie...mai întoarcem o filă din calendar...și a venit primăvara! Asta pentru că românii sărbătoresc venirea primăverii într-un mod unic, la începutul lunii martie. După vechiul calendar roman, 1 Martie era prima zi din an și se celebra sărbătoarea "Matronalia" la care se desfășurau serbările lui Marte, zeul forțelor naturii, al primăverii și al agriculturii.

Sărbătoare tradițională românească, a bucuriei, a revenirii la viață, mărțișorul în fiecare an parcă ne ajută să ne recăpătăm speranța, optimismul, credința în mai bine și sporul în toate. Martie vestește momentul apariției primului ghiocel, ca semn al venirii primăverii cu adevărat. Acum frigul începe să se împletească cu razele soarelui, întunericul cu lumina și după o iarnă grea cu mult omăt învinge viața, primăvara, soarele. Acest triumf al reînvierii este invocat prin pe care-l dăruim celor dragi, ca mic semn de iubire și aducător de fericire și noroc.

Bibliografie:

1. L.Bлага, *Trilogia culturii*, Fundația Regală pentru Literatură, București, 1984;
2. D. Stăniloae, *Reflexii despre spiritualitatea poporului român*, Editura Scrisul românesc, Craiova, 1992;
3. Revista: *Noi și dascălii noștri*, Nr. 22/2009

Elevele de la clasa a III a B, Școala cu Clasele I-VIII Lespezi, județul Bacău va doresc primăveri minunate alături de familie și de elevi.

„Primăvara este pentru suflet un surâs al infinitului” (Victor Hugo)

Cuprins:

Nr. crt.	Numele autorului, institutia, titlul materialului	Pag.
1.	Modalități de prevenire și înlăturare a insuccesului școlar în cazul elevilor de etnie rromă - studiu - Institutator, Hantea Anela, Școala cu Clasele I-VIII Filiași, județul Dolj	3
2.	Strategie pedagogică de lucru cu elevi ce manifesta comportamente de risc, tulburari de comportament, devianta școlară-Proiect educațional- Profesor Psiholog, Blejan Maria, Liceul de Arte Plastice "Hans Mattis Teutsch" Brașov	4
3.	Studiu de caz- stresul la cadrele didactice din învățământul primar Învățătoare, Zatic Maria Minodora, Școala cu cls. I-VIII Ferdinand, Constanța	6
4.	Studiu privind aspectele etice ale unei cercetări pedagogice Profesor învățământ primar, Mariș Ioana, Școala Generală Lunca Bradului, județul Mureș	7
5.	Voluntariat și alternative în ecologie Profesor, Caciuc Adriana, coordonator ECO-ȘCOALA „Al. I. Cuza”, Fălticeni, județul Suceava	10
6.	Importanța comunicării în planul dezvoltării relațiilor interpersonale Învățătoare, Doba-Munteanu Monia, Școala cu clasele I-VIII Luncani, județul Bacău	11
7.	Vocabularul în cadrul limbii române contemporane Profesor învățământ primar, Alexe Mihaela, Școala cu Clasele I-VIII Dragoslavele, județul Argeș	13
8.	Studiu privind dezvoltarea interesului pentru lectură suplimentară Profesor învățământ primar, Mariș Ioana, Școala Generală Lunca Bradului, județul Mureș	15
9.	Proiect de activitate extracurriculară CARNAVALUL TOAMNEI Învățătoare, Bicăjan Codruța, Școala Generală Neagra-Lunca Bradului, județul Mureș	18
10.	O idee bună să-ți lași rudele să-l crească pe cel mic? (studiu) Învățătoare, Plăeșu Marilena, Școala cu Clasele I-VIII Văleni- Vaslui	19
11.	Studiu privind scopul și importanța educației fizice în învățământul primar Învățătoare, Arhire Sorina, Școala cu Clasele I-VIII, Văleni, județul Vaslui	21
12.	Misiunea profesorului de religie - Apostolat creștin Profesor, Corina Acasandrei, Școala cu Clasele I-VIII nr.6, „Ioan Ciurea” Fălticeni, jud. Suceava Profesor, Adelina Haidău, Școala cu Clasele I-VIII nr.1, „Al. I. Cuza”, Fălticeni, jud. Suceava	23
13.	Comunicarea profesor – elev – părinte -studiu de specialitate- Învățătoare, Guraliuc Lucica, Școala cu Clasele I-VIII Barați, Mărgineni, județul Bacău	24
14.	Elevi nefericiți, dar cu mai mulți bani în buzunar (studiu) Învățătoare, Marilena Plăeșu, Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui	26
15.	Mijloace de formare a cuvintelor în scopul îmbogățirii vocabularului elevilor Profesor învățământ primar, Alexe Mihaela, Școala cu Clasele I-VIII Dragoslavele, județul Argeș	28
16.	Împreună, pentru un mediu mai bun!! Proiect aflat în CALENDARUL MINISTERULUI (poziția 55) 2010- 2011 Coordonator, profesor învățământ primar, Sorina Ghiurca, Școala cu Clasele I-VIII Lespezi, județul Bacău	31
17.	Studiile tematice Institutator, Istvanovicz Carla Andreea, L.T.O. „Ep. Roman Ciorogariu” Oradea, județul Bihor	34
18.	Inteligența emoțională	36

	Profesor, Sabau Lavinia, L.T.O. „Ep. Roman Ciorogariu” Oradea, judetul Bihor	
19.	Platforma iTeach- mijloc modern de învățare și perfecționare pentru cadrele didactice din România Profesor, Cornelia Melcu, Școala Generală Nr. 9 „Nicolae Orghidan” Brașov	38
20.	Eminescu-pur și simplu Educatore, Mîrzan Manuela-Magdalena, GPN Nr. 7 Voinicelul, Fălticeni, judetul Suceava	39
21.	Carnetele de munca înlocuite de evidenta electronica Economist, Prihoanca Anda Maria, Școala cu Clasele I VIII nr. 2 Targu Ocna, judetul Bacau	40
22.	„Vreau să cumpăr iubire și să nu mai plece în străinătate” Profesor, Iamandi Anca Mihaela, Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui	41
23.	Proiectul – o modalitate eficientă de evaluare la tehnologia Informației și a Comunicațiilor Profesor, Țenea Codruța Elena, Colegiul Tehnic Energetic, Râmnicu Vâlcea, Vâlcea	42
24.	Învățătoarul rege sau învățătorul democratic? Profesor învățământ primar, Plaesu Marilena, Școala cu Clasele I VIII Văleni, Vaslui	44
25.	Profesia de învățător Profesor învățământ primar, Plaesu Marilena, Școala cu Clasele I VIII Văleni, Vaslui	46
26.	Plecarea părinților la muncă în străinătate un eveniment de viață Profesor învățământul primar, Cîrlescu Iulia, Școala cu Clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui	48
27.	Lipsa de supraveghere parentală: migrația părinților și suferințelor copiilor -Studiu- Profesor învățământul primar, Cîrlescu Adriana, Școala cu clasele I-VIII Văleni, județul Vaslui	50
28.	Developing communicative competence case study Simin Lidia Nicoleta, English teacher, Școala cu Clasele I – VIII Văleni, județ Vaslui	52
29.	Developing European cooperation article Simin Lidia Nicoleta, English teacher, Școala cu Clasele I – VIII Văleni, județ Vaslui	54
30.	Compunerile libere descriptive – un proces creator Institutoare, Cleșiu Tatiana, Școala cu Clasele I-VIII Turcoaia, judetul Tulcea	54
31.	Mărțișorul Sărbătoare tradițională românească Institutor I, Martin Ramona, Școala cu Clasele I-IV Popeni, comuna Căiuți, judetul Bacău	56

Stimați colegi colaboratori:

Deoarece câțiva colaboratori nu au primit la timp revistele, ci cu o intarziere de una sau doua săptămâni, nu mai doresc nicio colaborare cu POȘTA ROMÂNĂ.

REVISTA „DIDACTICA” SE VA TRIMITE ÎN FORMAT ELECTRONIC COLABORATORILOR DIN ALTE JUDEȚE. Doar colaboratorii locali pot solicita revista de la editura Docucenter Bacău.

Costul materialului publicat, inclus contravaloarea celor 8 reviste care rămân la editarea fiecărui număr la editură (pentru a fi trimise la Biblioteca Națională a Romaniei) **este de 6 RON**. Bani se depun în contul: RO74BRDE040SV02670550400 SAU SV 2670550400 până la 20 ale lunii. Revista va fi făcută publica pe www.didactic.ro/sectiunea_reviste_scolare dupa data de 20 ale lunii in curs.

Fiecare-și va putea transfera revista in fisierul propriu, iar coperta revistei o va solicita redactorului.

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Va solicit sa achitati contavaloarea revistelor care se expediază la Biblioteca Nationala deoarece acesta revista a primit ISSN pentru formatul de revista, (carte) nu on-line, deci nu putem renunta la acest ISSN.

VĂ ROG SĂ ȚINEȚI CONT DE CERINȚE! VOI REFUZA MATERIALELE CARE NU RESPECTĂ DOLEANȚELE EDITURII ȘI ALE COORDONATORULUI! Mulțumesc !

